

Giới thiệu Vợ Của Boss Là Cảnh sát!

Lục Tuyết Kỳ vốn là tiểu thư của Lục gia nhưng vì cái chết của ba mình mà cô đã quyết tâm theo học ngành cảnh sát. Tất cả những gì còn lại trong ký ức của cô về cái năm kinh hoàng ấy là một hình xăm đầu lâu. Đó là biểu tượng cho những người thuộc Vương Bang - Một bang phái hùng mạnh trong giới hắc đạo.

Sau khi trở thành cảnh sát, cô đã biết được rằng Vương Thiên là người đứng đầu gia tộc họ Vương đồng thời là ông trùm của Vương Bang. Từ đó, cô đã tìm mọi cách để buộc tội Thiên Vương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chạm mặt đại boss

Một bé gái ngồi thu mình trong chiếc tủ tay ôm gấu bông nước mắt đã nhoe đi nhưng không bật ra tiếng, hình xăm của người đàn ông hổ báo như ghi sâu vào trí nhớ của đứa trẻ 12 tuổi.

"Không còn ai nữa, rút thôi".

Đội đám người mặc đồ đen đi khuất, cô bé áy chui ra khỏi chiếc tủ, bước đến bên xác người ba cảnh sát nằm trên vũng máu, đôi mắt to tròn nhìn vào khoảng không trung.

"Đội đi, tôi sẽ bắt các người ra pháp luật"

10 năm sau, Thành phố S - Trung Quốc...

"Tuyết Kỳ sắp kêu em viết báo cáo về vụ lộn xộn hôm qua ở nhà hàng kia"

"Vâng ạ"

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng viết báo cáo rồi nộp cho Trương Hạo - ông sếp của cô.

"Vương bang người đứng đầu trẻ vậy sao? 27 tuổi? Hừm.. anh ta 17 tuổi đã làm những chuyện tàn nhẫn vậy rồi, Vương Thiên, tôi sẽ bắt anh chịu tội.."

Lục Tuyết Kỳ vừa xem thông tin của Vương Thiên vừa nghiêng răng.

Lục Tuyết Kỳ đóng laptop lại đi ra khỏi biệt thự Lục gia để tản bộ. Vừa đi vừa suy nghĩ về chuyện 10 năm trước, Vương Thiên là người của Hắc đạo, dù ba của cô là cảnh sát đi nữa thì khi ấy ông cũng không có điều tra về vụ gì liên quan đến Vương bang cả. Chả lẽ là thuê người diệt khẩu gì đó? Nhưng thật hoang đường, Vương bang không phải là một bang phái nhỏ, đầu rảnh rỗi để thuê người chém mướn.

Lục Tuyết Kỳ khựng chân lại nhanh chóng bước vào góc cây bên đường, tại cô mãi suy nghĩ mà quên vô con đường vắng này, và giờ ở đây đang xảy ra một cuộc buôn bán gì đó, hình như là vũ khí lậu.

Lục Tuyết Kỳ sờ vào túi quần, đáng ghét, cô không đem theo súng. Tiếng chuông điện thoại vang lên, là mẹ cô gọi, cô định tắt máy nhưng thôi không kịp rồi. Hai tên đàn ông mặt mày bặm trợn đang đứng sau lưng cô từ lúc nào.

"Buông ra coi làm cái gì vậy?"

Lục Tuyết Kỳ vùng vằng nhưng không thoát ra khỏi.

"À thì ra là tiểu thư của Lục gia.."

Lục Tuyết Kỳ nhìn người vừa nói thân phận của cô, chết tiệt, chính là tên hôm trước quấy rối trong nhà hàng Nhật bị cô áp giải về đồn. Lúc này thì tiêu rồi, cô không có súng, đánh nhau á? Thật ra là cô chưa ăn cơm nên không có sức đâu TT

Lục Tuyết Kỳ đang suy nghĩ mình sẽ như thế nào, sẽ bị đám buôn lậu này xử ra sao thì... hình như hai bên đang đánh nhau và cô đang tự do đứng làm khán giả =='

Thừa cơ hội cô lấy điện thoại ra gọi về đồn, lần này cô sẽ cho đám này vào bóc lịch hết, haha, nhưng người tính không bằng trời tính, cô vừa bấm số thì trước mắt đã toàn màu đen.. cô bị chụp thuốc mê..

Lục Tuyết Kỳ ngồi dậy ngáp dài, lấy tay dụi dụi mắt. Vương Thiên khoanh tay nhìn cô nhủ thầm, cô có thật sự là tiểu thư của Lục gia không? Không ý tứ

gì cả. Một nữ cảnh sát ư? Ừm thì nghe oai phong lắm, bị chụp thuốc mê, khi tác dụng của thuốc hết rồi cũng ngủ luôn không tỉnh -.-

"Ngủ ngon không?"

"Ngon"

Lục Tuyết Kỳ trả lời theo phản xạ, không hay rằng mình đang ở trong hang cộp, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đối diện.. khuôn mặt này quen quen à nha!!!

Lục Tuyết Kỳ nghi hoặc hỏi: "Anh là Vương Thiên?"

* Gật đầu *

"Anh đã bị bắt về tội buôn lậu, mau theo tôi về đồn"

Vương Thiên nheo mắt nhìn cô

"Chứng cứ đâu?"

Chứng cứ á? Thật ra...thì không có ==~

Lục Tuyết Kỳ đứng nhìn Vương Thiên không chớp mắt, từ từ tiến lại gần anh, hít sâu rồi nói: "Tôi nhìn thấy trên người anh... có mùi vũ khí"

Vương Thiên bật cười, mùi vũ khí? Lần đầu nghe à nha!

"Cô đi cửa sau để vào được ngành này sao?"

Lục Tuyết Kỳ trừng mắt không trả lời, điều đó là xúc phạm nha, cô..um phải thi lại 2-3 lần gì đó mới vô ngành này được, quang minh chính đại thi lại chứ không phải đi cửa sau đâu. ^^~

Lục Tuyết Kỳ được hộ tống về nhà một cách im lặng không kháng cự. Một con người lạnh lùng như Vương Thiên lại đưa cô về nhà anh để tránh cho cô bị thương sao!? Thật là khó tin.

"Ôi bé Tiểu Kỳ của mami về rồi, con đi đâu hôm qua giờ vậy?"

Bé sao? Lục Tuyết Kỳ nhớ đến lời nói châm biếm của Vương Thiên, cô không trả lời mẹ mình mà hét toán lên: "Á cái gì mà bé cảnh sát hả? Trời ơi.."

"Cái con bé này bị sao thế nhỉ?"

Nhìn theo bóng của Lục Tuyết Kỳ mẹ cô lắc đầu.

"Bé Tiểu Kỳ của mẹ à"

Lục Tuyết Kỳ sắp nghẹn, ngược đầu lên nhìn mẫu hậu vĩ đại của mình mà nói: "Mẹ à, đừng gọi con là bé Tiểu Kỳ được không? Con 22 tuổi rồi"

"Được rồi, tối nay con đi dự tiệc với mẹ đó"

Bà Ngọc vừa gấp đồ ăn cho cô vừa nói. Lục Tuyết Kỳ lắc đầu.

"Con không đi đâu"

"Phải đi"

"Không"

"Đi"

"Không"

"Đi"

"Không"

"Không"

"Đi... oái.."

Lục Tuyết Kỳ bùm miệng, cô lại bị dụ rồi, bà Ngọc vừa cắt miếng bít tết vừa nói: "Nay là chủ nhật mà, con đã nói đi rồi đó, con tự nói mẹ không ép nha".

Im lặng

"Giùng càng già càng cay nha con, ngoan đi, ăn nhanh vô rồi đi mua sắm với mẹ".

Lục Tuyết Kỳ chỉ biết im lặng là vàng, cúi gằm mặt ăn cơm. Đúng là hồ phụ sinh hồ tử!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tiểu thư Lục gia

"Tiểu Kỳ, thức dậy lựa váy đi bảo bối của mẹ"

Lục Tuyết Kỳ dụi dụi mắt rồi đứng dậy vào phòng vệ sinh.

"Cái đồng hồ nhùi trên giường con là gì vậy mẹ???"

Bà Ngọc bó tay với đứa con gái bảo bối, nhất thời không nói nên lời. Là váy đó, váy dạ tiệc đó, toàn là hàng cao cấp không đó con gái à!!!

"Con không mặc đâu"

"Phải mặc, con muốn mẹ dùng bạo lực phải không?"

A~ Mẹ cô ép người thật quá đáng. Lục Tuyết Kỳ lựa đại một chiếc váy màu trắng đơn giản rồi phụng phịu đi vào nhà vệ sinh, thật là cô không bao giờ cãi lại mẹ cô được trừ một việc là nghề nghiệp của cô.

Lục Tuyết Kỳ nhũn mày, ở đây đủ cả thể loại người, phái nam thì ăn mặc sang trọng toàn mặc vest, phái nữ thì...váy đủ màu luôn. Dù là một tiểu thư danh giá nhưng cô không bao giờ đi dự tiệc, mỗi lần mẹ cô kêu cô đi cùng thì cô luôn xin ở lại trực đêm chỉ vì một lí do đơn giản, cô ghét mặc váy =='

"Con thấy tội nghiệp cho cô gái đứng đằng kia mẹ ạ!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn người con gái đứng đằng kia mặc chiếc váy đỏ hai dây được cắt xẻ táo bạo, chiếc váy ngắn cùn cùn ôm sát cơ thể mà nói với bà Ngọc.

"Tại sao tội nghiệp?"

"Cô ta may đồ thiếu vải đó mẹ"

Mẹ Lục Tuyết Kỳ...

Lục Tuyết Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh thấy một tên đang lén lúc lấy ví của một người phụ nữ trạc tuổi mẹ cô.

"Cái tên ăn cắp.."

Tình thần nghề nghiệp trỗi dậy, Lục Tuyết Kỳ quên đi mình đang dự tiệc, cô hét lên lập tức trở thành tâm điểm của mọi người. Tên ăn cắp giật mình cầm lấy ví rồi chạy đi, hình như là dân siêu trộm cấp nên kỹ thuật chạy trốn cũng không tồi.

Đi dự tiệc thì là mặc váy, thế mà Lục Tuyết Kỳ quên bèn đi, cô ra sức chạy theo tên ăn cắp, cả hai người làm náo loạn cả lên.

Choang... Rầm...

Tên ăn cắp vừa chạy vừa xô ngã nhiều thứ để ngăn đường Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ không phải nghiệp dư, cô chạy theo tên cắp mà không dừng lại.

"Dám chạy hả, chết nè"

Lục Tuyết Kỳ tung người lên đá cho tên cắp một phát thế là gã ta ngã xuống, mọi người thì ồ lên kinh ngạc, quả không hổ danh là một nữ cảnh sát!

"Tiểu Kỳ.."

"Dạ"

Trái với khuôn mặt tươi rói của Lục Tuyết Kỳ, mặt bà Ngọc đã xuất hiện..ba vạch đen.

"Xin lỗi chủ tịch Trương, mọi thiệt hại của bữa tiệc Lục gia sẽ chịu mọi trách nhiệm."

Bà Ngọc sau khi nói chuyện với chủ nhân buổi tiệc xong liền kéo đứa con gái của mình về nhà nếu ở đây một chút nữa sẽ động thổ mất.

Lục Tuyết Kỳ bị mẹ mình kéo về nhà mà không hiểu cái gì hết, rõ ràng cô ra tay diệt kẻ xấu mà sao mẹ cô lại giận thế? Haizzzz.. Thật là khó hiểu!

Một người con trai đang đứng từ xa chú tâm quan sát mọi việc của Lục Tuyết Kỳ làm, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.. Lục Tuyết Kỳ cô thật thú vị!

Sáng hôm sau hầu hết các bài báo đều đăng tin về Lục Tuyết Kỳ, có thể nói là một việc tốt thì trái lại đó là một việc làm..không thể nói nên lời!

"Thiên kim tiểu thư của Lục gia mặc váy dạ tiệc...chạy bắt tên ăn cắp"

Woa, thật là một việc làm cao đẹp nha!!!

Đương nhiên đó là chỉ là ý nghĩ của..một mình Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ với khuôn mặt không thể nào thâm hơn đi làm. Lục phu nhân đã giáo dục cô một trận.

"Bảo bối ơi bảo bối, con có phải là con gái không??"

Lục Tuyết Kỳ *gật đầu*

Cô là con gái 100%.

"Sao con lại mặt váy mà chạy đi bắt tên đó?? Ở đó có bảo vệ mà!!"

"Nếu con đợi bảo vệ thì tên đó chạy mất rồi mẹ ơi"

Bà Ngọc... Thế bữa tiệc đó thuê bảo vệ để làm gì???

Lục Tuyết Kỳ khép lại hồi tưởng của cuộc nói chuyện với mẹ cô khi sáng. Không, đó là một hành động đẹp, cần phát huy!

Buổi chiều, Lục Tuyết Kỳ đi bộ về nhà sau, đầu óc cô nghĩ ngợi xa xăm.

Vương Thiên không muốn người ngoài cuộc gặp nguy, anh ta đã từng đưa cô về nhà để cô khỏi gặp nguy hiểm. Giúp người xa lạ mới gặp lần đầu, anh ta có phải người tốt không?

"A chạy xe kiểu gì hả ướt hết rồi này"

Lục Tuyết Kỳ la lên, chủ nhân của chiếc siêu xe đi xuống, là Vương Thiên.

"Tại cô đi không nhìn đường thôi"

Không nhìn đường á? Mì mới đi không nhìn đường đó, tên trời đánh!!!

"Trời vừa dứt mưa nên đường còn ướt vậy mà anh chạy xe nhanh vậy hả? Có tin tôi bắt anh về tội vi phạm giao thông không?"

Vương Thiên dựa người vào xe nheo mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ.

"Vi phạm giao thông? Cô nói coi vi phạm như thế nào?"

Lục Tuyết Kỳ im lặng, đây không phải bên chuyên môn của cô mà, việc của cô là điều tra và bắt tội phạm, là điều tra và bắt tội phạm!!!

Không thể để mặt mặt được, Lục Tuyết Kỳ hất mặt đáp

"Anh vi phạm...trời vừa dứt mưa đường chưa khô mà lại chạy xe ra đường làm ướt mình người khác!!!"

Vương Thiên nhất thời không đáp, Lục Tuyết Kỳ tưởng mình nói đúng liền cười đắc thắng, Vương Thiên nhìn Lục Tuyết Kỳ cười rồi anh cũng bật cười ngả nghiêng

"Haha, Lục tiểu thư có thể sáng tạo ra điều luật vợ vắn ấy cũng hay lắm, tôi đây báỉ phục, báỉ phục"

Vương Thiên nói rồi lên xe rồi phóng đi, ở đây với cô một lúc nữa chắc cười chết mất, đầu óc cô quả thật phong phú.

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người nhìn chiếc xe đã chạy mất hút. Mọi suy nghĩ tốt khi nãy về Vương Thiên đều biến mất, thay vào đó là những việc làm xấu xa của anh.

Cái gì mà sáng tạo? Vợ vắn? Báỉ phục? Thì ra là mĩa mai cô. Aaa Vương Thiên anh là một tên chết tiệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kết hôn

"Mẹ sao cái tên này lại ở đây???"

Vừa vào nhà Lục Tuyết Kỳ đã hét lớn lên, Vương Thiên - tên nghi phạm mà cô đang tìm chứng cứ để buộc tội đang ngồi chễm chệ trên sofa trong phòng khách nhà cô.

"Vi mà hét lên vậy tiểu bảo bối?"

Bà Ngọc từ từ đi xuống cầu thang dịu dàng hỏi đứa con gái cưng.

"Mẹ à, cái tên này ở đâu vô đây!?"

"Chồng con mà con gọi ngộ vậy Tiểu Kỳ"

Lục Tuyết Kỳ nghe mà muốn choáng váng.

Chồng á? Chồng ư? Chồng???

Đúng rồi, chắc chắn mẹ cô bị uy hiếp rồi nên mới vậy.

"Mẹ à cái tên này đã đe dọa mẹ sao?"

"Không phải, là mẹ sắp xếp cuộc hôn nhân này cho con, tiểu bảo bối à con đã 22 tuổi rồi đó"

"Hôn nhân gì chứ, con không muốn đâu"

Bà Ngọc nhìn đứa con cứng đầu của mình mà chuyển sang giọng điệu rất ư "nhẹ nhàng"

"Lục Tuyết Kỳ, con có muốn ngày mai sẽ ở nhà không được đi làm nữa không???"

Ở nhà? Không được đi làm? Thế chẳng khác gì không cho phép cô điều tra về cái chết năm ấy của ba cô.

Không được Lục Tuyết Kỳ, mày phải đòi lại công bằng cho ba của mày..

"Được, con sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này nhưng..CON VẪN ĐI LÀM"

Nói rồi Lục Tuyết Kỳ dậm chân đi lên phòng mình không quên liếc xéo Vương Thiên. Vương Thiên này giờ ngồi ung dung uống trà, khi Lục Tuyết Kỳ đã lên phòng anh vẫn ở lại nói chuyện với bà Ngọc. Dường như mối quan hệ của họ không đơn giản.

Lục Tuyết Kỳ bị bắt ở nhà một tuần để chuẩn bị hôn lễ, cô chỉ có nhiệm vụ ngồi yên mà chờ đến ngày diễn ra vì mọi việc đã có người lo. Lễ đính hôn sẽ tổ chức cùng ngày với ngày cưới, Lục Tuyết Kỳ không hiểu cái quái gì mà cần gấp rút vậy!?

Chỉ vài ngày mà cuộc hôn nhân của Vương Thiên và Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng đứng đầu trên các trang báo.

Đại boss tập đoàn Vương Thiên lấy nữ cảnh sát làm vợ

Ông trùm Vương Thiên kết hôn với thiên kim tiểu thư Lục gia - Cuộc hôn nhân trao đổi?

...

Mỗi lần đọc những bài báo về cuộc hôn nhân của mình, Lục Tuyết Kỳ không khỏi tức giận và dĩ nhiên mấy tờ báo đó sẽ trở thành giấy vụn. Hình ảnh Vương Thiên trong đầu của Lục Tuyết Kỳ đã xấu lại còn xấu hơn nữa, trước khi ngủ Lục Tuyết Kỳ luôn lằm bằm nguyên rủa Vương Thiên gặp những điều tồi tệ nhất. Nhưng có lẽ Lục Tuyết Kỳ chỉ tổn công vô ích, ngày nào đại Boss ấy cũng đến Lục gia để chọc tức cô.

Vương Thiên anh ta bị bệnh sinh lý sao nhỉ? Chắc chắn vậy rồi thế nên mới kết hôn, thật khổ cho mình, sống chung với anh ta chẳng khác nào sống với tảng đá! Mà thôi kệ, dù sao cũng tốt cho mình trong việc điều tra..

Lục Tuyết Kỳ nằm trong phòng với bao suy nghĩ. Cánh cửa phòng bật mở, bà Ngọc bước vào lại gần Lục Tuyết Kỳ, ngồi lên giường rồi gọi cô

"Tiểu Kỳ"

"Dạ mẹ?"

Bà Ngọc nhìn cô con gái, vuốt mái tóc mượt của cô rồi nói

"Sau khi con kết hôn mẹ sẽ đi sang Mĩ 1 năm, mọi chuyện trong tập đoàn trợ lý Trịnh Vy sẽ thay mẹ quản lý, có gì con cứ nói với cô ấy..con ở nhà Vương Thiên ngoan nhé, mẹ tin nó sẽ bảo vệ tốt cho con"

Lục Tuyết Kỳ rung rung nước mắt, cô ngốc nghếch chỉ hiểu về đầu là sẽ xa mẹ 1 năm và ở với Vương Thiên, còn về sau cô không để ý. Lục Tuyết Kỳ không biết rằng đây sẽ là lần cuối cùng mẹ cô nói chuyện với cô...

Lục Tuyết Kỳ lộng lẫy khoác tay đại Boss bước đến trước mặt cha sứ trong nhà thờ với khuôn mặt đóa đám. Cha sứ tuyên thệ một hồi thì gật đầu, xong trao nhẫn. Đến lúc đãi tiệc rượu, khuôn mặt Lục Tuyết Kỳ còn khó coi hơn, bộ váy nặng trĩu trên người khiến cô thấy mình nặng thêm, rồi cái gì mà phải toe toét cười rồi uống rượu với khách làm cô thêm điên người.

Lục Tuyết Kỳ mở mắt nhìn căn phòng lạ. Không, không lạ cho lắm, cô thấy một lần rồi, à là phòng của tên chồng của cô. Nhưng chủ nhân của căn phòng này đâu?

Lục Tuyết Kỳ vào phòng vệ sinh bất giác nhìn chiếc gương trên tường. Trên người cô là một chiếc áo sơ mi..còn vương vấn mùi nam tính.v Bộ váy cưới đây rồi??

Lục Tuyết Kỳ thay ra một bộ đồ đơn giản, tức giận đi xuống nhà thì thấy Boss đang ngồi thưởng thức trà sáng. Lửa trên đầu Lục Tuyết Kỳ bùng cháy lớn hơn.

"Vương Thiên, tôi qua anh làm cái gì vậy hả???"

Vương Thiên nghe cô gọi thẳng tên mình mà nhúm mày, hình như cô là người đầu tiên dám gọi vậy.

"Em nghĩ đêm tân hôn thì vợ chồng mới cưới làm gì hả?"

Lục Tuyết Kỳ đưa tay xoa cằm, nghĩ ngợi hồi lâu, cô vô tư đáp

"Ngủ"

Đại Boss nhìn cô mà cười gian xảo

"Ừ thì ngủ"

Đặt tách trà xuống, Vương Thiên đứng lên chỉnh lại cà vạt rồi bước đi.

"Vương Thiên thế còn chiếc áo là sao?"

Vương Thiên không đáp mà đi thẳng, đôi môi khẽ cười, con cừu non này thật ngốc!

"Thấy hết rồi huhu"

Lục Tuyết Kỳ úp mặt vào gối không ngừng lặp lại ba từ đó mà không hay có người vào phòng.

"Bà chủ, em đến đây để lấy đồ đem giặt ạ"

Lục Tuyết Kỳ ngược mặt dậy, là một cô giúp việc chắc nhỏ hơn cô vài tuổi.

"Em lại đây"

Lục Tuyết Kỳ ngoác tay cô giúp việc lại rồi hỏi nhỏ

"Tối qua Vương Thiên ngủ..à không có vào phòng này không?"

A Thảo (tên cô giúp việc) bật cười khúc khích rồi đáp

"Bà chủ à, ông chủ tối qua không ngủ được...vì bà chủ đó"

A Thảo nói ý này mà Lục Tuyết Kỳ hiểu ý khác, cô đỏ bừng mặt

"Không ngủ...vì tôi?"

"Vâng, bà chủ tối qua rất say, em là người lên thay đồ cho bà chủ nè, bà chủ quậy rê khiến ông chủ phải vào phòng làm việc mà ngủ đó.."

A Thảo nói xong rồi lấy đồ đi ra ngoài. Lục Tuyết Kỳ thở phào nhẹ nhõm, vậy là cô không lọt vào tay con sói hung ác đó.

Anh ta cũng còn là hảo hán, không phải tiểu nhân. Vậy mà lúc sáng hiểu lầm anh ta, mình đành chuộc lỗi vậy.

Lục Tuyết Kỳ nằm trên giường ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quyết định xuống bếp để làm đồ ăn cho Vương Thiên coi như là tạ tội..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bữa tối đặc biệt

Xoảng... Choang..

"Bà chủ để tôi làm cho không ông chủ về đuổi việc tôi mất"

Anh đầu bếp nhìn Lục Tuyết Kỳ với ánh mắt cầu xin.

"Đuổi việc gì chứ? Anh cứ nghỉ ngơi đi để tôi làm"

Lục Tuyết Kỳ hí hửng thái thịt, xào rau...

"Bà chủ ơi cái đó phải thái kiểu kia"

"Không nên nêm như vậy"

"Khét rồi bà chủ ơi"

...

"TẤT CẢ ĐI RA KHỎI PHÒNG BẾP CHO TÔIIII, CHỪNG NÀO TÔI KÊU MỜI ĐƯỢC VÀO"

Không gian dường như ngừng chuyển động, có thể nghe rõ tiếng thở đều đều của nhiều người. Vợ của Boss quả có chất giọng rất tốt!

Lục Tuyết Kỳ vui vẻ vừa hát vừa xào nấu, thật phiền chết đi được khi cô vừa đựng cái gì thì lại có người nói. Một mình thế này chú tâm hơn...

"Xong rồi, mình thật là tài quá đi"

Lục Tuyết Kỳ cười toe khi thành quả của mình đã xong.

"Thiếu gì nhỉ? À tráng miệng...bánh kem"

Lục Tuyết Kỳ lập tức trở tài, sau khi đặt bánh vào lò nướng xong cô đi ra ngoài...

"Anh ta chưa về sao? Thôi kệ mình trang trí bánh đã"

Lục Tuyết Kỳ đặt đồ mới mua lên bàn rồi lấy bánh ra, đôi mắt nhìn chăm chú cái bánh.

Cái gì thế này? Tại sao nó lại đen vậy chứ?

Lục Tuyết Kỳ vò đầu bứt tóc, công sức của cô TT

Một ý tưởng lóe lên trong đầu, Lục Tuyết Kỳ cười khoái chí.

Lục Tuyết Kỳ, mày quá thông minh!

Cô vừa trang trí bánh xong thì đại Boss đã về, chân mày đẹp nhú lại.

Tại sao đầu bếp và giúp việc đều ở phòng khách?

"Quản gia đâu?"

"Vâng thưa ông chủ"

"Mấy người này muốn nghỉ việc?"

Quản gia chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng Lục Tuyết Kỳ từ bếp đi ra.

"Vương Thiên, là tôi bảo họ ra đây đó"

Đại Boss nhìn Tuyết Kỳ hờ hững nói

"Tiền của Vương gia không phải dư dả gì"

Lục Tuyết Kỳ nghe thế liền trề môi

"Không dư dả gì"

Vương Thiên trừng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ. Con nhỏ này thật to gan, không một ai dám nói chuyện với anh như vậy.

Thấy nét mặt Vương Thiên không vui gì, Lục Tuyết Kỳ đành cầu hòa

"Thôi chắc anh đói rồi anh đi tắm đi rồi xuống ăn cơm"

Nghe giọng nói thảm thiết lắm, nhưng Vương Thiên vừa đi lên phòng thì Lục Tuyết Kỳ đã làm bầm

"Hừm biết thái độ của anh ta vậy mình không làm rồi. Người gì đâu mà kiêu phát ớn..."

Lục Tuyết Kỳ đi vào bếp trước sự há hốc mồm của đám người giúp việc. Đám đôi co với ông chủ, nói xấu ông chủ...bà chủ của họ thật là không biết sợ hãi..

"Tôi làm nhiều món lắm anh ăn nhiều vô"

Lục Tuyết Kỳ cười toe toét gấp đồ ăn cho Vương Thiên mà không hay khuôn mặt của đại Boss đang đen lại.

Cái này gọi là đồ ăn sao?

Vương Thiên ngược lên nhìn Lục Tuyết Kỳ, đôi môi mỏng khẽ cười:

"Đồ ăn ngon lắm!"

Lục Tuyết Kỳ tưởng Vương Thiên khen thật, cừ non ngốc nghếch không biết rằng sói đang nhìn mình với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống. Lục Tuyết Kỳ cười tít mắt gấp thêm đồ ăn cho Vương Thiên miệng không ngừng nói

"Anh ăn đi lát tôi có bắt ngò cho anh"

"Sao cô không ăn?"

Vương Thiên nheo mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, cô cười đáp

"Khi này tôi đi ra ngoài mua đồ đói quá nên đi ăn rồi, thôi anh coi như tôi nhường anh vậy"

Nhường? Lục Tuyết Kỳ cô chơi tôi? Ừm giỏi lắm!

"Bánh kem? Cô làm sao?"

Lục Tuyết Kỳ gật đầu vui vẻ cắt bánh cho anh

"Ăn đi"

Vương Thiên nhận lấy phần bánh cô cắt cho vào miệng một miếng. Cái cảm giác này... =='

Đại Boss không chút phản ứng gì, chỉ ăn ăn và ăn.

"Ngon lắm! Cảm ơn cô vì bữa tối"

"Không có gì, anh là người đặc biệt đó"

"Đặc biệt?"

Lục Tuyết Kỳ gật đầu:

"Thì anh là người đầu tiên thưởng thức tài nghệ của tôi đó!!!"

Vương Thiên không đáp đi lên phòng.

Vương Thiên siết chặt tay, hận vì không thể giết chết người con gái đang nằm ngủ ngon lành. Anh đã ghé thăm WC sáu lần rồi, là sáu lần rồi đó. Nhớ lại những món ăn của cô, Boss khẽ rùng mình, thật kinh dị!

Lục Tuyết Kỳ, nếu như di Ngọc không nhờ tôi chăm sóc và bảo vệ cô thì tôi cho cô đi châu Diêm Vương rồi.. Hừm..

Đóng sầm cửa lại, Vương Thiên đi ra ngoài, ở đây một lát chắc Lục Tuyết Kỳ không thể thấy ngày mai quá!

"Anh thức sớm vậy à?"

Vương Thiên nhìn Lục Tuyết Kỳ nghiêng răng

"Tại cô mà hôm qua tôi không ngủ đây"

"Tại tôi sao?"

Lục Tuyết Kỳ hỏi lại một cách máy móc rồi lấy tay sờ trán mình xong lại chuyển qua sờ trán, sờ mặt anh.

"Bình thường mà... À mà anh ăn gì để tôi nấu cho"

Nhớ đến hương vị đậm đà hôm qua, Vương Thiên lại cảm thấy buồn nôn, nhưng nhìn khuôn mặt của cô rất có thành ý nên anh kìm chế im lặng không đáp.

Lục Tuyết Kỳ nhìn Vương Thiên đang đi ra xe mà làu bàu:

"Được bốn tiểu thư nấu cho ăn là phước rồi. Hừ..."

Ting..

Một tin nhắn được gửi đến, sau khi đọc xong, Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm nghĩ về Vương Thiên...

Đáng ghét, mình không được quên đi chuyện ấy... Vương Thiên, hãy chờ đó...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sự cố ở Bar Black (P1)

"Hôm nay đội điều tra sẽ có thêm thành viên mới"

Giọng của chị đội phó vừa dứt thì có một cô gái bước vào, khuôn mặt baby rất dễ thương, cô ấy cất giọng trong trẻo của mình lên giới thiệu

"Xin chào mọi người, mình là Sở Tiểu Tuệ, thành viên mới của đội, mong mọi người giúp đỡ ạ"

Lục Tuyết Kỳ và cả mấy người trong đội luôn vỗ tay chào đón cô gái tên Sở Tiểu Tuệ riêng Dương Vỹ - tên đội trưởng thì đang ngồi dựa lưng vào ghế, tay xoay bút nhìn Sở Tiểu Tuệ rồi nhếch môi

"Tiểu Tuệ, tên có vẻ y như một chú chó"

Sở Tiểu Tuệ nhìn trân trân Dương Vỹ rồi mếu máo, Lục Tuyết Kỳ lại vỗ vỗ vai Sở Tiểu Tuệ cười cười

"Hơ hơ, cô bé đừng để ý, thấy vậy chứ cậu ấy tốt lắm"

"Tôi 22 tuổi..."

Lục Tuyết Kỳ nhìn Sở Tiểu Tuệ à một tiếng rồi trò chuyện với nhỏ. Được một lúc thì Dương Vỹ từ đâu lù lù xuất hiện:

"Tuyết Kỳ, Tiểu Tuệ tối nay hai người cùng tôi đến bar Black để xử lý một việc..."

Lục Tuyết Kỳ và Sở Tiểu Tuệ cùng gật đầu.

Tối nay sẽ vô cùng đặc biệt!

"Vương Thiên, có phải cậu có vợ rồi nên 'tu' không?"

Lăng Vũ một tay cầm ly rượu một tay đang vuốt ve một cô gái sexy nhìn Vương Thiên mà hỏi. Vương Thiên chẳng màng trả lời, nghĩ tới con nha đầu Lục Tuyết Kỳ chỉ làm anh bức bối thêm.

"Đội trưởng, bộ đồ này..."

"Đẹp mà"

Dương Vỹ lạnh lùng ngắt ngang lời của Sở Tiểu Tuệ, nhỏ quay sang nhìn Lục Tuyết Kỳ rung rung

"Tuyết Kỳ..."

"Ráng đi Tiểu Tuệ, tôi cũng thấy khó chịu đây này. Đội trưởng Dương, không còn bộ nào kín hơn sao?"

Dương Vỹ không trả lời câu hỏi của Lục Tuyết Kỳ mà đưa ra hai con chip rồi nói:

"Tiểu Tuệ, Tuyết Kỳ, hai người giữ hai con chip này mà gắn lên hoa tai, có gì thì gọi tôi. Cảnh thận..."

Lục Tuyết Kỳ nhận hai con chip rồi kéo Sở Tiểu Tuệ đi vào phòng VIP.

Lục Tuyết Kỳ được hai tên canh cửa cho vào, Sở Tiểu Tuệ đi theo sau cầm đĩa trái cây. Do hơi tối nên Lục Tuyết Kỳ đi đại lại gần một người đàn ông đang ngồi im lặng, xung quanh đang tỏa ra khí lạnh.

"Vị đại gia đây, tôi mời ngài một ly rượu"

Bàn tay mềm mại của Lục Tuyết Kỳ quàng qua cổ của tên đàn ông lạ mặt kia rồi lấy ly rượu Sở Tiểu Tuệ đang rót.

Khoan đã... Mùi hương này...

Cạch...

"Vương Thiên mau đi thôi đến rồi"

Ngay lúc này đèn cũng đã bật lên, Lục Tuyết Kỳ nhìn người đàn ông cô đang ôm thắm thiết mà há hốc mồm... Ôi trời là tên chồng của cô.

Vương Thiên nhìn sơ qua cách ăn mặc của Lục Tuyết Kỳ mà không khỏi tức giận, bộ váy ngắn ngủn mà còn ôm sát thể này...

Hừ, Lục Tuyết Kỳ, cô ăn gan hùm rồi.

Mặc dù Vương Thiên không nói gì nhưng Lục Tuyết Kỳ cũng đủ để hiểu số phận của mình. Hic thật đen đủi.

'Lục Tuyết Kỳ, Sở Tiểu Tuệ, bọn họ ra rồi đấy, hai cô đâu rồi'

Hu hu hình như vào lộn phòng rồi đội trưởng ơi TT

Cả hai cô nàng đều khóc thầm, VIP 2, là VIP 2!!! Thế mà mắt nhắm mắt mở thế nào không biết lại vào lộn phòng chứ.

Lục Tuyết Kỳ định đứng lên chuẩn bị, nhưng... nhưng tay của Vương Thiên đang ôm chặt cô.

"Đây không phải là đại tẩu sao? Ha ha rất vui gì từ hôm đám cưới mới gặp được tẩu"

Lục Tuyết Kỳ quay sang nhìn người vừa phát ngôn.

Hừ tức chết, lại là thằng cha chồn hôi Lăng Vũ đó. Grừ grừ...

(Hồi tưởng lại hôm đám cưới)

"Đại tẩu, xin chúc hai người hạnh phúc, sớm sinh quý tử"

Tên Lăng Vũ nghe răng cười như khi đột tay đưa ra một hộp quà, Lục Tuyết Kỳ quay sang Vương Thiên thì chỉ thấy thái độ dưng dưng của anh, Lục Tuyết Kỳ đành quay sang nhìn Lăng Vũ cười lấy lệ:

"Cảm ơn cậu"

Và ngày hôm sau, sau khi quyết định chuộc lỗi với Vương Thiên (chap 3) thì Lục Tuyết Kỳ lấy quà của Lăng Vũ ra xem.

5 giây bất động...

Một chiếc váy ngủ mặc như không mặc đầy khiêu gợi...

Cái này là quà cưới sao???

Lục Tuyết Kỳ mở tấm thiệp ra xem, dòng chữ 'rồng bay phượng múa' đập vào mắt cô...

'Đại tẩu, chúc đại tẩu buổi tối vui vẻ nhé, mong rằng ngày mai đại tẩu còn sức để điều tra..hê hê...'

Lục Tuyết Kỳ vô tròn tấm thiệp mà trong lòng không ngừng rủa.

Hừ đúng là người nào bạn này...

(Kết thúc hồi tưởng)

Lục Tuyết Kỳ nhìn Lăng Vũ bằng ánh mắt viên đạn mà quên bén đi nhiệm vụ của mình.

'Lục Tuyết Kỳ, Sở Tiểu Tuệ, nhanh ra ngoài đi đến phía sau của Black'

Lục Tuyết Kỳ giật mình, quay sang nhìn Vương Thiên cười nịnh nọt

"Hơ hơ, chồng yêu ở đây à, thôi em có việc bận rồi em về trước đây..."

Vương Thiên chẳng đếm xỉa gì tới Lục Tuyết Kỳ mà lạnh lùng ra lệnh:

"Khâu Đình, Khâu Diệp, đưa bà chủ về nhà"

"Vâng thưa ông chủ"

Vương Thiên cởi áo khoác choàng qua vai cô xong liền đi ra ngoài, Lăng Vũ cùng hai người con trai cao ráo cũng đi theo.

"Bà chủ hãy theo chúng tôi về"

Lục Tuyết Kỳ nhìn hai cô gái mà mắt bừng sáng...

Woa, là hai nữ thần song sinh, thật là xinh đẹp quá à nha!!!

Lục Tuyết Kỳ đang ngắm gái đẹp (Trai gái đều không tha, đồ biến thái -.-) thì Sở Tiểu Tuệ lay lay cánh tay cô mà khẽ nói:

"Tuyết Kỳ, giờ sao đây?"

Lục Tuyết Kỳ bừng tỉnh, hic cô lại quên đi nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả của mình.

Lục Tuyết Kỳ, mày cố gắng nghĩ coi...

A, một bóng đèn sáng tung trong đầu cô, Lục Tuyết Kỳ cười tỉnh quái.

Xin lỗi hai nữ thần của em, vì trách nhiệm của em đối với thế giới, xin lỗi hai chị...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Sự cố ở Bar Black (P2)

"Tiểu Tuệ"

...

"Sở Tiểu Tuệ"

...

Lục Tuyết Kỳ cau mày, rồi mắt khỏi hai thiên thần xinh đẹp quay qua nhìn Sở Tiểu Tuệ.

... Người đâu rồi???

Ôi trời, cái con nhỏ này biến đi đâu rồi không biết ><

"Bà chủ, hãy theo chúng tôi về"

Cô gái có tên Khâu Đình cúi đầu trước Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ cười xua tay:

"Hai tỷ đẹp gái này, em phải tìm bạn em nữa"

Khâu Điệp đưa tay sờ mũi rồi đáp:

"Bà chủ, chuyện đó không quan trọng bằng việc ông chủ căn dặn"

Lục Tuyết Kỳ mắt tròn mắt dẹt nhìn Khâu Điệp, lời nói lạnh lùng dứt khoát y như Vương Thiên, thật là chủ nào tớ nấy hic...

Lục Tuyết Kỳ đi ra khỏi phòng vip trước sự 'bảo vệ' của Khâu Điệp và Khâu Đình.

"Đi đâu vậy mấy cô em?"

Khâu Đình nhìn năm thằng con trai trước mặt nhếch mép:

"Cút"

Lục Tuyết Kỳ định sẽ ra tay nữ hiệp nhưng... hình như mắt của một thằng đứng phía sau có vấn đề, cứ nháy nháy hoài.

Khoan đã... ôi đó chẳng phải là mấy anh trong đội 3 đó sao???

Lục Tuyết Kỳ bây giờ mới vỡ lẽ, thì ra là tiếp viện đây mà!

Khâu Diệp ra hiệu cho Khâu Đình cùng lên dẹp mấy tên trước mặt. Lục Tuyết Kỳ thì say sưa ngắm nhìn màn võ thuật trước mặt. Cứ như là phim vậy, rất kỹ xảo luôn nha!

"Tuyết Kỳ, mau đi đi"

Là giọng của Sở Tiểu Tuệ, Lục Tuyết Kỳ đưa tay chỉnh con chip rồi nhanh chóng chuồn đi.

"Hừ, toàn lũ tép riu"

"Chết tiệt"

Khâu Đình ngó nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Lục Tuyết Kỳ liền rửa một câu rồi điện cho Hàn Khải - người bên cạnh Vương Thiên.

"..."

"Đình Đình, chúng ta đến Red Path thôi"

"Tôi tưởng cô chết quách nơi nào luôn rồi chứ"

Lục Tuyết Kỳ vừa xoắn tay áo vừa nhìn Sở Tiểu Tuệ bằng ánh mắt viên đạn.

Sở Tiểu Tuệ gãi đầu ăn năn:

"Tuyết Kỳ, tôi xin lỗi rồi mà"

Lục Tuyết Kỳ phì cười, Sở Tiểu Tuệ thật dễ thương!

"Tội mấy anh bên đội 3 quá!"

"Sao vậy?"

Sở Tiểu Tuệ vừa cột tóc lên vừa giải thích:

"Theo như tôi biết thì hai cô gái kia rất giỏi võ"

Lục Tuyết Kỳ nghe nói mà tròn mắt:

"Sao cô biết?"

"Thế những vệ sĩ thân cận bên 'ông trùm' của Vương bang không lẽ là võ mèo cào?!"

Lục Tuyết Kỳ nghe nói mà gật đầu lia lịa. Thế mà cô không nghĩ ra.

"Hai cô em đi đâu một mình thế?"

Ôi chao là bốn thằng con trai đầu lia chia đồng màu sắc đang đứng ngáng đường ở trước khu vệ sinh.

"Mấy anh ổn chứ?"

Lục Tuyết Kỳ thấy kẻ xấu bắt quàng làm họ, nói vậy thôi chứ cô nàng cừ non này không biết là kẻ xấu, tưởng đâu là tụi anh đội 3 tốt bụng kia ^^~

"Ổn rất ổn hê hê"

Một tràng cười khà ồ vang lên, Lục Tuyết Kỳ cũng nhe răng cười đáp lại rồi bước lại gần mấy tên kia.

"Quái, tôi nhớ tới năm người lận mà"

Lục Tuyết Kỳ ngó ngang dọc rồi rất hờn hờn nói làm mấy tên kia thẹn mặt ra. Năm người?

"Tuyết Kỳ, Tiểu Tuệ, mấy người ở đội 3 đã tới nơi rồi, các cô đang ở đâu vậy?"

Lục Tuyết Kỳ cứ đứng cười trù, chân cô lùi dần cho đến gần Sở Tiểu Tuệ, cô kéo kéo tay áo Sở Tiểu Tuệ rồi khẽ gọi:

"Tiểu Tuệ à..."

im lặng

Lục Tuyết Kỳ quay sang nhìn Sở Tiểu Tuệ, Sở Tiểu Tuệ cũng quay sang nhìn Lục Tuyết Kỳ...

Bây giờ sao đây???

"Ôi honey mông em dạo này dường gì mà mịn thế?"

Lục Tuyết Kỳ giọng ỡng ẹo vỗ cái bốp vào mông của Sở Tiểu Tuệ rồi cười kiểu 'thục nữ'.

"Honey cứ chọc em hoài, ngại chết đi à! Mà mấy hôm nay sao ngực honey to vậy? Honey có bơm silicon không?"

Sở Tiểu Tuệ vừa nói xong thì bị Lục Tuyết Kỳ nhéo một cái đỉnh người.

Hừ, đã biết mình ngực phẳng còn nói vậy...

"Thường xuyên lăm honey, để hôm nào em dẫn honey đi bơm nha"

"Cám ơn honey trước nha!!!"

Sở Tiểu Tuệ hôn chụt vào má của Lục Tuyết Kỳ làm Lục Tuyết Kỳ đứng im như tượng. Chỉ là diễn kịch thôi có cần vậy không?

"Nhờ tài năng xuất chúng của Sở Tiểu Tuệ mà đã đuổi được bọn chúng rồi.. hô hô"

Sở Tiểu Tuệ cười thật biến thái khi tụi kia đã co giò bỏ chạy đi từ khi nào.

Lục Tuyết Kỳ nghe mà lờm lờm Sở Tiểu Tuệ:

"Còn tôi để đâu?"

Sở Tiểu Tuệ nhìn Lục Tuyết Kỳ đang cau có mà cười xòa:

"Hihi có cả bạn Tuyết Kỳ nữa cơ"

"Đẹp cái giọng đó đi, gớm quá đó Tiểu Tuệ"

Sở Tiểu Tuệ nghe Lục Tuyết Kỳ phũ phàng mà rung rung:

"Tuyết Kỳ à, cô nữ đối xử với tôi vậy sao?"

"Tuyết Kỳ, Tiểu Tuệ, bây giờ các cô muốn bị đình chỉ không?"

"ĐỪNG, TỤI EM ĐẾN NGAY"

Lục Tuyết Kỳ và Sở Tiểu Tuệ cùng hét lớn rồi phi nhanh đi, mục tiêu là Red Path...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Red Path

Red Path - Con đường màu đỏ...

Màu đỏ của máu tươi, nơi đây luôn là chỗ xảy ra nhiều cuộc chiến để tranh giành địa bàn và thế lực Hắc đạo. Red Path thuộc về Vương bang, đại Boss

Vương Thiên là người đứng đầu và dĩ nhiên mọi việc diễn ra trên Red Path đều liên quan đến anh...

"Sở Tiểu Tuệ, cô biết lái xe motor à?"

Lục Tuyết Kỳ thấp thỏm lo sợ khi cho Sở Tiểu Tuệ cầm lái, mà thật cô không biết lái mới giao phó cho nhỏ. Sở Tiểu Tuệ nghe Lục Tuyết Kỳ hỏi mà quay đầu lại cười khi:

"Tuyết Kỳ, cô yên tâm đi, tôi là tay lái lùa đó"

"TIỂU TUỆ COI CHỪNG!!!"

"Á"

...Rầm...

"Sở Tiểu Tuệ, sao cô nói cô là tay lái lùa mà"

Lục Tuyết Kỳ vừa đứng dậy xoa xoa hông vừa nghiêng răng. Nhìn chiếc xe đã chầu tổ tiên, Sở Tiểu Tuệ nắm tay Lục Tuyết Kỳ lên rồi cười trù:

"Tại đường này khó chạy quá hìhì"

"SỞ TIỂU TUỆ"

"Tuyết Kỳ, Tiểu Tuệ, hai cô đến đâu rồi?"

"A gần tới rồi đội trưởng"

Sở Tiểu Tuệ nhanh chóng đáp rồi kéo Lục Tuyết Kỳ chạy đi.

Vương Thiên ngồi đối diện một lão già mái tóc bạc, đôi mắt sắc bén thăm quan sát.

"Vương bang chủ, nếu ngài đồng ý cuộc buôn bán này thì Vương bang sẽ có lợi rất nhiều..."

Lợi rất nhiều? Thật nực cười, chẳng phải nếu đồng ý thì Lãnh bang sẽ lấy cớ đó để thôn tóm các bang nhỏ khác, thế bên nào lợi hơn?

"Có lợi rất nhiều ư? Vương bang lợi một thể Lãnh bang lợi mười chắc?"

Hoàng Khải nhìn lão ta mỉa mai, lão ta thấy thế liền cười nịnh hót:

"Vương bang chủ, tôi chắc chắn là Lãnh bang lợi một thì Vương bang.. "

"Đủ rồi, ông tự mà buôn bán một mình đi"

Vương Thiên cắt ngang lời nói của lão ta rồi lạnh lùng đứng lên.

"Cậu nghĩ cậu có thể rời đi? Nếu cậu rời đi thì cảnh sát sẽ ủa ra lập tức, nếu cậu hợp tác với tôi, tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi nơi đây"

"Ông có biết ông đang nói chuyện với ai không? Nếu như ông muốn vậy thì chúng tôi sẵn lòng..."

Hàn Khải nhìn lão ta nói lấp lửng, Khâu Đình liền tiếp lời:

"Chúng tôi sẽ tiếp cảnh sát... nhưng ông cũng không thể thoát được. Ông nghĩ Vương bang chỉ là hư danh?"

Khâu Đình vừa dứt lời thì cũng là lúc một tiếng súng vang lên. Khâu Diệp mỉm cười thối nhẹ đầu súng lục:

"Hãy nhớ nơi ông đang đứng... Red Path... nơi đây sẽ nhuộm máu của ông..."

"Tuyết Kỳ, cô có nghe tiếng súng không?"

Sở Tiểu Tuệ khựng chân lại hỏi Lục Tuyết Kỳ... nhỏ chỉ nghe tiếng gió thổi...

"Tuyết Kỳ, cô đâu rồi?"

"Hic đây nè, sao cô đi nhanh dữ vậy Tiểu Tuệ?"

Sở Tiểu Tuệ nhìn bộ dạng thảm thương của Lục Tuyết Kỳ rồi tiếp tục kéo cô chạy.

"Đến rồi!"

Sở Tiểu Tuệ cúi người thở dốc, nhanh chóng kéo Lục Tuyết Kỳ vào một bụi cây rậm rạp cách chỗ đang diễn ra một trận đánh không xa.

"Cô nói đúng thật đấy Tiểu Tuệ"

Sở Tiểu Tuệ vừa chỉnh chỉnh con chip vừa đưa mắt nhìn cô như hỏi 'chuyện gì'.

"Hai chị thiên thần kia đánh nhau siêu thật"

Sở Tiểu Tuệ "..."

Đến giờ phút cao trào này mà Lục Tuyết Kỳ còn lo suy nghĩ linh tinh vậy được nữa... Bái phục!!!

"DỪNG LẠI"

"Dương Vỹ đã lâu không gặp cậu"

Lăng Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt café của Dương Vỹ, giọng nói hơi trầm xuống.

"Đừng chào hỏi, các người mau bỏ vũ khí xuống"

Vương Thiên đứng đối diện Dương Vỹ lạnh giọng hỏi:

"Nếu không?"

Dương Vỹ cũng nhìn lại Vương Thiên với ánh mắt không ảm áp gì, đôi môi khẽ nhếch lên:

"Nếu không thì tôi buộc phải xử lý"

Dứt lời, Dương Vỹ ra hiệu cho bên mình xông vào, thế là cuộc chiến của hai phe giờ đã thành ra ba phe.

Lục Tuyết Kỳ nhìn đám người đang đánh nhau không phải đầu đầu, chính nghĩa phi nghĩa lẫn lộn mất rồi.

"Nè Tiểu Tuệ..."

...

Lục Tuyết Kỳ há mồm nhìn đám hỗn chiến, Sở Tiểu Tuệ 'xông pha ra chiến trường' khi nào vậy chứ?

Lục Tuyết Kỳ nghĩ một chút rồi cũng đứng lên xông thẳng vào đám đông.

Thật ra cô chỉ né, né và né... Cô thật thánh thiện!!! (Thật ra không muốn trúng đòn đau -_-)

Vương Thiên nhận ra sự hiện diện của 'cô vợ' Lục Tuyết Kỳ nên dường như bị phân tâm.

Lão già tóc bạc nhìn Vương Thiên rồi cười ác độc, ông cầm chắc cây súng trong tay rồi chỉa hướng về Vương Thiên.

Lục Tuyết Kỳ ngoảnh tìm kiếm Sở Tiểu Tuệ thì thấy lão già tóc bạc đang chuẩn bị bóp cò về hướng Boss đang đứng...

Pằng..

"LỤC TUYẾT KỲ "

Vương Thiên hét lớn khi Lục Tuyết Kỳ phía sau anh đã ngất đi.

"SỞ TIỂU TUỆ"

Vương Thiên nghe Dương Vỹ la lên liền nhìn lên... là một cô gái baby đang ngã xuống. Vương Thiên nhú mày rồi sờ vào lưng của Lục Tuyết Kỳ, bàn tay của anh... rất sạch. (-_-)

"Sở Tiểu Tuệ... cái con nhỏ này".

Dương Vỹ gấp gấp bế Sở Tiểu Tuệ lên rồi lên xe chạy nhanh đến bệnh viện còn Vương Thiên bế Lục Tuyết Kỳ lên giao cho Lăng Vũ đưa cô về.

Hoàng Khải đã giải quyết êm đẹp phía bên cảnh sát, giờ đây Red Path còn đại Boss, Hàn Khải, Khâu Điệp, Khâu Đình, bang chủ Lãnh bang..

"Hãy cầu nguyện đi"

Khâu Đình vuốt tóc sang một bên lạnh lùng nói với lão già bang chủ.

"Đình Đình, đây là bang chủ Lãnh bang em không nên nói vậy"

Khâu Điệp tiếp lời em gái mình, đôi môi nở nụ cười hình bán nguyệt đẹp mê hồn.

"Ông muốn giết tôi?"

Vương Thiên vừa nói vừa tiến lại gần lão già Lãnh Bạch, đôi mắt hồ phách như nhìn xoáy tâm can người đối diện lộ vẻ chết chóc.

"Đúng vậy, mà chỉ là thằng oắt con việc gì tao phải sợ"

"Vậy sao? Thế thì xin tặng cho ông món quà vì sự gan dạ đó vậy"

Khâu Đình dứt lời thì nhiều tiếng súng vang lên, những người bên Lãnh bang và cả lão già Lãnh Bạch lần lượt ngã xuống. Red Path ngay tức khắc nồng nặc mùi máu me... y như tên gọi của nó...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thần Cupid thăm Lăng Vũ

"Bà chủ của chúng tôi đã về rồi Trịnh tiểu thư"

Người con gái xinh đẹp mang sắc thái lạnh lùng chỉ gật đầu nhẹ thay lời cảm ơn rồi đứng lên.

"Tiểu thư à..."

Trịnh Vy nhanh chóng bước lại gần Lăng Vũ để dìu Lục Tuyết Kỳ về phòng.

"Tiểu thư của tôi sao thế?"

Trịnh Vy lau mặt cho Lục Tuyết Kỳ không nhìn Lăng Vũ mà hỏi. Lăng Vũ cứ đứng đó không đáp, đôi mắt hiện rõ trái tim.

"Nè, tôi đang hỏi anh đó."

Trịnh Vy bực bội quát mắt nhìn Lăng Vũ đang nhìn mình chăm chăm, Lăng Vũ giật mình rồi gãi đầu như thằng ngố:

"Cô tên gì vậy?"

Cái tên dò hơi này @@

Trịnh Vy cau mày đáp:

"Trịnh Vy"

"Tôi là Lăng Vũ"

Cái tên Lăng Vũ thấy gái đẹp là như mèo thấy mỡ, Lục Tuyết Kỳ đã mở mắt từ khi nào nhìn Lăng Vũ như sinh vật lạ.

"Tiểu thư"

Lục Tuyết Kỳ ngồi dậy nhìn Trịnh Vy mà cười nhẹ, Trịnh Vy như người chị gái của cô vậy.

"Tại sao tiểu thư bị ngắt?"

Trịnh Vy vừa đưa cho Lục Tuyết Kỳ cốc nước vừa ân cần hỏi.

"Hô hô nghe tiếng súng nên sợ quá ngắt chứ gì, vậy mà học đòi cảnh sát, đại tẩu à tẩu..."

"Im lặng đi".

Chỉ một câu đơn giản mà Lăng Vũ im như thóc. Lục Tuyết Kỳ lờm lờm Lăng Vũ, cái tên chết bầm này cái miệng như đàn bà vậy, gì mà cứ tưng tưng suốt.

"... "

Trịnh Vy nghe điện thoại thoại rồi quay sang nói với Lục Tuyết Kỳ:

"Tiểu thư, bây giờ tôi có việc rồi, khi rảnh tôi sẽ đến thăm tiểu thư, tạm biệt."

"Tạm biệt chị."

Trịnh Vy đã đi rồi mà ánh mắt Lăng Vũ vẫn còn mơ màng, Lục Tuyết Kỳ nhìn Lăng Vũ rồi cười nham hiểm:

"Lăng Vũ"

...

"LĂNG VŨ"

Lăng Vũ nghe tiếng hét 'huy hoàng' của Lục Tuyết Kỳ mà giật mình một cái, quay sang cau có:

"Cô làm cái quái gì mà la to thế, lỡ tôi bị điếc luôn rồi sao!?"

Mặc Lăng Vũ đang bực, Lục Tuyết Kỳ nhe răng cười toe:

"Lăng Vũ, anh thấy Trịnh Vy như thế nào?"

"Tiểu Vy Vy rất xinh đẹp, dịu dàng, tốt bụng, dễ thương, là người con gái tuyệt vời... bla bla..."

Lăng Vũ thao thao bất tuyệt làm bài văn 'nêu cảm nghĩ về Trịnh Vy' cho Lục Tuyết Kỳ nghe, còn Lục Tuyết Kỳ ngồi cười ngả nghiêng. Thằng cha Lăng Vũ trúng tiếng sét ái tình của Trịnh Vy rồi, cô sẽ thu được nhiều lời nhuận đây.

"Lăng Vũ, anh thích Trịnh Vy không?"

Lăng Vũ gật đầu như gà mổ thóc, Lục Tuyết Kỳ tiếp tục 'thả dây':

"Lăng Vũ, anh có muốn tôi giúp không?"

"Muốn"

"Nhưng có một điều kiện được không?"

"Được."

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười đắc ý, cái thằng cha chồn hôi này phải hành hạ cho bỏ ghét, dù gì cũng là bạn của 'chồng' cô nên nhận được danh dự ghét lây.
^^~

"Vậy anh làm osin cho tôi."

"Cô mơ à?"

Lăng Vũ bừng tỉnh khỏi mơ mộng, đại thiếu gia họ Lăng mà làm osin cho con nhỏ ngốc nghếch này sao?

"Hình như anh chàng đối tác họ Lý thích Trịnh Vy, giám đốc bên Cổ thị cũng thường xuyên tìm Triệu Vy... haizzz Trịnh Vy thật đào hoa."

Lục Tuyết Kỳ giả vờ thờ dài rồi đưa đôi mắt cảm thông nhìn Lăng Vũ. Lăng Vũ hừ một tiếng rồi gật đầu, vì con cháu tổ tông của họ Lăng phải đồng ý thôi.

"Thôi được rồi, bốn cung muốn nghỉ ngơi ngơi lui đi."

Lục Tuyết Kỳ phẩy phẩy tay Lăng Vũ, Lăng Vũ nghiêng răng nghiêng lợi lết ra khỏi phòng.

Lục Tuyết Kỳ, con nha đầu thú!!

Lục Tuyết Kỳ vươn vai ngồi dậy, đập vào mắt cô là khuôn mặt phóng đại của Boss.

"Hôm qua cô đến Red Path làm gì?"

"Điều tra."

Lục Tuyết Kỳ nhìn Vương Thiên bình thân đáp, Vương Thiên hững hờ nói:

"Cô gái chung đội với cô đang ở trong bệnh viện C..."

Trời ạ, đúng rồi, hôm qua tình lại cô quên bên đi, người đỡ đạn cho cô là Sở Tiểu Tuệ. Lục Tuyết Kỳ nhanh tay điện cho Lăng Vũ.

"MỐI SÁNG SỚM CÔ GỌI CHO TÔI LÀM GÌ???"

Lục Tuyết Kỳ nhấn mặt đưa điện thoại ra xa, cái thằng cha này giọng hét khiếp thật, kiểu này đi tranh hàng chợ tốt lắm!

"Đến gặp Trịnh Vy."

"Tôi đến ngay."

Lăng Vũ nói xong cúp máy cái rụp, Lục Tuyết Kỳ chỉ biết nảo nề. Sức mạnh tình yêu thật ghê gớm!

"Lăng Vũ cậu đến đây làm gì?"

Vương Thiên thấy thằng bạn của mình cứ đứng ngó nghiêng nên hỏi, Lăng Vũ chả nghe thấy, đầu óc bây giờ chỉ có Tiểu Vy Vy của cậu.

"Osín của tôi đó hehe."

Lục Tuyết Kỳ đập đập vai Vương Thiên rồi kéo tên Lăng Vũ đi.

"Cho tôi hỏi phòng bệnh nhân Sở Tiểu Tuệ."

"Phòng 208 thưa cô."

Lục Tuyết Kỳ gật đầu cảm ơn cô y tá rồi túm cổ Lăng Vũ đi.

"Lục Tuyết Kỳ, sao cô nói đi gặp Tiểu Vy Vy."

Lục Tuyết Kỳ nhìn thằng cha Lăng Vũ đang rống như bò ở hành lang, Lục Tuyết Kỳ nghuýt tay Lăng Vũ mà đe dọa:

"Anh bớt 'ảng' dùm tôi cái, bây giờ không theo tôi thì về đi, tôi gọi cho tên họ Lý kia."

"Hihi tôi theo mà."

Lăng Vũ cười xòa, không thể nóng giận mà làm mất Tiểu Vy Vy được.

"Cô thấy đỡ chưa?"

Sở Tiểu Tuệ cười nhẹ, khuôn mặt nghiêm lại không còn nét tinh nghịch nữa hỏi người đang ngồi đối diện:

"Đỡ rồi. Mà Trịnh Vy, bà chủ có liên lạc với chị không?"

Trịnh Vy nhìn Sở Tiểu Tuệ lắc đầu, Sở Tiểu Tuệ cũng trầm ngâm, căn phòng rơi vào trạng thái im lặng.

"A Tiểu Vy Vy..."

Cái thằng cha Lăng Vũ thấy Trịnh Vy ngồi đó là mắt sáng như đèn ô tô. Hừ.

Sờ Tiểu Tuệ nhoén miệng nhìn Lục Tuyết Kỳ cười:

"Tôi tưởng cô quên luôn tôi rồi chứ?!"

"Ấy sao quên cô được, ân nhân của tôi mà hơ hơ"

Lục Tuyết Kỳ quay sang nhìn Trịnh Vy thắc mắc:

"Trịnh Vy, chị quen Tiểu Tuệ?"

Trịnh Vy gật đầu, nhăn mặt nhìn tên Lăng Vũ cứ tíu tít. Nào là "Tiểu Vy Vy nhà ở đâu? Sống với ai? Ở một mình nguy hiểm lắm đề Vũ đến ở chung... @#\$%&€¢¥©®%¶\A..." Trịnh Vy chỉ biết ậm ừ cho qua, thật là phiền chết được!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em chồng Vương Quân xuất hiện

Lục Tuyết Kỳ đi cùng Lăng Vũ về nhà thì trời cũng xẩm tối.

"Lăng Vũ, anh vào nhà không?"

Lăng Vũ hí hửng gật đầu rồi đi theo sau Lục Tuyết Kỳ vào nhà.

Ôi trời, cô có vào lộn nhà không??

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu, không thể nhắm được, nhưng sao ngôi nhà này giống bãi rác thế???

"Quản gia"

"Vâng, thưa bà chủ"

"Tại sao..."

Lục Tuyết Kỳ chưa kịp nói hết câu thì đã có một giọng nói lên tiếng:

"Bác quản gia ơi, ai vậy bác?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn lên chủ nhân của giọng nói là một cô gái...khôn mặt đen sì, đầu tóc như ổ quạ.

"Trời ạ, tiểu thư lại làm nỏ gì rồi vậy?"

"À thì...một góc phòng anh hai con thôi hihi."

Lục Tuyết Kỳ vẫn chưa tiêu hóa chuyện gì đã xảy ra... nhưng một góc phòng?!

"Chết rồi"

Lục Tuyết Kỳ chạy lên phòng thì mọi việc đã quá muộn, xấp tài liệu cô thu thập về Vương Thiên... thành tro cả rồi!!!

Lục Tuyết Kỳ đứng đung đi xuống phòng khách, con nhò đó!!! Hừ...

"Tiểu Quân em về khi nào?"

"Em mới về lúc trưa thôi mà không có báo cho anh hai, em muốn cho anh bất ngờ hihi."

Bất ngờ thật!

Lăng Vũ chỉ biết lắc đầu ngao ngán, mỗi lần Vương Quân về nước đã không quá năm ngày đã bị Vương Thiên tổng cổ đi vì sự quậy phá của cô nhóc.

"Cái con nhỏ kia..."

Lục Tuyết Kỳ xoắn tay áo lên hùng hổ tiến lại sofa nhưng khi Vương Quân vừa quay sang thì...

"Ồi dễ thương quá em là ai vậy???"

Lục Tuyết Kỳ lập tức thay đổi 180° cười rõ tươi nhìn Vương Quân, khuôn mặt đáng yêu thế ai giận được chứ.

"Em là Vương Quân, em gái anh Thiên."

Vương Quân nhìn Lục Tuyết Kỳ cười tít mắt...dù chưa biết cô là ai.

"Tiểu Quân, chị dâu em đó."

"Chào em, chị tên Lục Tuyết Kỳ."

"Vâng" ^^~

"À mà Tuyết Kỳ, khi nãy cô chạy lên phòng chị vậy?"

Lăng Vũ nhìn Lục Tuyết Kỳ thắc mắc. Đúng rồi, cô nhất thời quên đi con nhỏ Bao công ấy.

"Con nhỏ đen thui đó đâu rồi?"

"Chị dâu, là em..."

Vương Quân nuốt nước bọt, thà nhận tội để được khoan hồng còn hơn, nếu không chắc cô nhóc sẽ bị tổng cổ đi nữa quá. Hic

"Là em???"

Vương Quân gật đầu xác nhận, trái với tưởng tượng của nó thì Lục Tuyết Kỳ đang cười tinh quái.

"Tiểu Quân, em có thể nhận chị làm đệ tử không?"

"Dạ, nếu được hihi."

Lăng Vũ chỉ biết ngả ngửa với hai cô nàng này, Kỳ Quân hợp tác thì Vương Thiên chỉ biết đau khổ thôi hehe.

"Tiểu Quân, em giúp chị nếm món đó đi."

"Vâng"

"Đề món đó chín tới thôi."

"Yes"

@#%&£¢¥®©¶∆..

Lục Tuyết Kỳ vừa nấu vừa nhờ Vương Quân làm giúp.

"Hơ hơ xong rồi."

"A anh hai"

Vương Quân còn mang nguyên tạp dề mà chạy lại ôm chầm lấy Vương Thiên, đại Boss vô tình đẩy nhanh em gái mình ra lạnh lùng hỏi:

"Em về làm gì?"

"Thăm anh chứ gì!!! Cưới vợ cũng chẳng nói cho em hay, hứ..."

Vương Quân nhìn Boss mà phùng má vò đầu, Lục Tuyết Kỳ thấy thế liền nói đỡ cho Vương Quân:

"Ây anh hai gì mà kì quá đi à, Tiểu Quân là người nhà mà anh hỏi như giật ý."

"Nó là giật chứ gì nữa."

"Em mà anh bảo là giật ư?"

Vương Quân cố cãi bướng nhưng khuôn mặt của Vương Thiên vẫn không đổi, đại Boss nghiêm nghị:

"Tiểu Quân, chỉ còn một tuần nữa là có đợt kiểm tra, thế tại sao em lại về?"

"Anh hai, anh muốn đuổi em cơ à? Em phải chiến đấu với đồng sách vở đó... huhu anh ơi em thật đáng thương em..."

"Không nói nhiều, mai về bên ấy."

"Huhu anh à..."

Cô nhóc Vương Quân nước mắt ngấn dài nhưng Boss lạnh lùng đi về phòng, Lục Tuyết Kỳ nhìn theo mà chặc lưỡi:

"Quả là người máu lạnh, tội nghiệp em thật Tiểu Quân..."

"VƯƠNG QUÂN EM LẠI CHẾ TẠO BOM À???"

Vương Thiên với đầy phần nộ hét lên, Vương Quân chỉ biết khấn trời đất rồi chạy vọt lên phòng.

Lạy Amen, lại chúa Giê - su, ngày mai con sẽ về Mĩ!!!

"Tiểu Quân nó đâu rồi?"

"Về phòng rồi, thôi tôi lên với nó."

Lục Tuyết Kỳ đáp rồi bước đi, Vương Thiên từ từ tiến vào phòng ăn thì...đã ngửi thấy mùi thức ăn đặc trưng của Lục Tuyết Kỳ và Vương Quân. Đại boss đành chịu đói mà đi về phòng ngủ.

Ngày mai con nhóc Tiểu Quân đi sẽ có cơm ăn, hừ...

Lục Tuyết Kỳ đã qua phòng Vương Quân ngủ, Vương Thiên nằm một mình cứ lăm bằm như thằn lết tự kỷ, ngay lúc này hình ảnh đại Boss lạnh lùng đã bị biến mất. Anh nhanh chóng đi ngủ mà không hay rằng phía bên kia hai con người tinh ranh đang lên kế hoạch tác chiến...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Song Quân đụng độ

"Haizzz, thật đáng tiếc đã trễ chuyến bay rồi anh ơi."

Vương Quân tinh nghịch nhìn Boss, có chị dâu Lục Tuyết Kỳ đây sao nó đi được hehe.

"Tiểu Quân, em có tình?"

"Không có, em chỉ cố ý... ôi không là vô ý, vô ý thôi hơ hơ."

"Không nói nhiều chiều nay phải đi."

Vương Thiên bỏ đi mặc kệ khuôn mặt đáng thương của Vương Quân, phiên tòa đã đưa ra phán xét cuối cùng hic.

"Chị dâu à, em không muốn đi đâu!!!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn Vương Quân rồi nhìn sang Vương Thiên, tảng băng trên khuôn mặt ngàn năm của anh vẫn không có tí nào gọi là tan, kì này Vương Quân phải đi thật rồi.

"Tiểu Quân, em chuẩn bị đi à."

"Anh Vũ, năn nỉ tiếp em đi, em không muốn đi về Mĩ đâu."

Lăng Vũ cười băng quơ rồi chạy biến, thật ra hắn muốn đến gặp Lục Tuyết Kỳ để hỏi thăm về Tiểu Vy Vy, nhưng hình như anh em họ Vương đang xảy

ra nội chiến, ai ngu đến nỗi ở lại để làm bia?

"Tiểu Quân, tạm biệt em nhé!"

"Huhu chị dâu ơi."

"Nhanh đi, sắp bay rồi kìa."

Liếc Vương Thiên một cái sắc lẹm rồi nhìn Lục Tuyết Kỳ cười cái rở tuỏi, Vương Quân nhanh chóng bước đi vào trong.

New York

Rầm...

"Trời ơi cái áo hiệu của tôi."

Vương Quân lăm lét nhìn chàng trai nó mới đụng rồi nhìn cây kem của nó đã rơi xuống nền mà cứ đứng im.

Nó định xin lỗi rồi chuồn nhưng tiếc cây kem quá nó đánh hất mặt rồi chuồn đi. Cuộc đời không như mơ tên con trai nó vừa đụng đã nhanh chóng túm cổ nó lại, từ từ gỡ kính mát ra, tên con trai đó gằn giọng:

"Con nhò này định bỏ đi ư? Mau đền áo cho tôi."

Vương Quân mặc kệ tên con trai đang tức giận nhìn nó, mặt nó thì cứ như đèn pha:

"Trời ơi anh là minh tinh Hàn Quốc sao huhu đẹp trai thế cho em chụp hình chung với nhé!"

Vương Quân nói rồi hí hửng lấy điện thoại ra nhưng tên con trai ấy bực dọc hất nó sang một bên.

"Đúng là con khùng, hừ"

Nhìn tên con trai ấy đã đi mất dạng Vương Quân chặc lưỡi phán xét:

"Trai đẹp ghê chánh quá!"

"Thiếu bang chủ"

"Ba tôi đâu?"

"Vâng thưa bang chủ đang ở trong phòng mật ạ."

Người con trai có khuôn mặt baby không đáp mà bước đi.

"Về rồi sao?"

"Ba có thể dừng lại việc đối đầu với Vương gia và Lục gia không?"

"Con không có quyền xen vào việc của ta, con chỉ cần biết tuân theo là được."

"Ba à con chỉ muốn tốt cho ba thôi."

"Trương Kiến Quân"

Trương Kiến Quân lại im lặng đi ra khỏi phòng.

"Một tuần nữa hãy về Trung Quốc, có nhiệm vụ cho con."

Trương Kiến Quân nghe nhưng không đáp, cánh cửa phòng vừa đóng lại cũng là lúc người đàn ông lạ mặt ấy quay lại. Người ấy có lẽ là một người rất quen thuộc với Lục Tuyết Kỳ, người đàn ông mang tên Trương Hạo... (chương 1)

"Cô kia đứng lại"

Ngủ gì mà đứng lại chứ!? Tôi chỉ làm vỡ cái bình cũ xi đó thôi mà.

Vương Quân vừa chạy vừa rửa thảm, cái bình cũ nát đó có gì quý hơn tấm thân ngọc ngà của nó chứ.

"Mở cửa mở cửa"

Vương Quân đập mạnh vào cánh cửa phòng lạ hoắc, trốn đám bảo vệ của khách sạn là ưu tiên đầu nên phòng ai thì kệ.

"Tên nào chán sống mà dám làm phiền bọn thiếu gia... ơiii... ô...à...ai...? (Cô là ai?)"

"Im ngay đi tên tóc vàng kia."

Vương Quân vừa bùm miệng người con trai lạ mặt vừa áp tai vào cửa nghe ngóng.

"Đi rồi"

Vương Quân thờ phào ngồi bệt xuống nền sàn, thật là mệt quá đi a~

Trương Thế Quân nghiêng răng trèo trẹo nhìn cô gái nhỏ bé đang ngồi dưới nền. Cái con nhóc hần gập ở sân bay đây mà, rồi giờ còn xâm nhập gia cư bất hợp pháp nữa.

Hừ, phải gọi bảo vệ bắt cô ta lại.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, Vương Quân đáng yêu của nhà ta bị "áp giải" ra khỏi phòng Trương thiếu. Vương Quân đỏ mặt vì giận không ngừng la hét:

"Cái tên thúu tha kia, đồ con khi đột đáng ghét, Vương Quân ta sẽ không bao giờ cho mi được sống yên ổn đâu grừ."

Trương Thế Quân trở mắt nhìn Vương Quân.

"Dám hăm dọa tôi!? Hừ cô bị vậy là đáng lắm, đáng lắm."

"Đáng cái đầu của mi ý."

"Thôi mấy anh dắt con cạp cái này về chuồng đi."

Vương Quân ngớ người. Cạp cái!? Không không nó là mèo nhỏ cơ huhu.

"Chị à chị phải ký vào tờ giấy cam kết và bồi thường này."

"TẠI SAO???"

Đúng là giận quá mất khôn rồi, hàng chục con mắt quay mà nhìn Vương Quân bằng nhiều biểu cảm. Vương Quân chỉ biết cúi mặt xuống, tại tên khi kia, chỉ tại hần TT.

"Chi phí của chiếc bình cổ mà chị làm bể."

100 USD??? Ôi không chi là chiếc bình đã cũ mốc rồi mà.

"Anh đẹp trai ơi có thể "bớt xiu" cho em được không?"

Vương Quân đưa đôi mắt lấp lánh nhìn người đối diện nhưng chỉ nhận lại được cái lắc đầu phủ phàng, Vương Quân đành ngậm ngùi rút thẻ ra mà không ngừng ai oán.

"Grừ tên khi vàng chết tiệt nhà mi, ta nguyện rửa mi suốt đời sẽ bị ta theo ám grừ..."

Hắt xì... hắt xì... ơ

Trương Thế Quân cau mày lấy tay chỉnh lại máy điều hòa.

"Hình như trời lạnh hơn thì phải... hơ hắt xì..."

Chương 11: Cô hầu Tô Uyên

Trung Quốc

"Bác quản gia ơi, Vương Thiên chưa về hà bác?"

"Dạ chưa thưa bà chủ, nhưng ông chủ có dặn là tối nay về rất muộn ạ."

Lục Tuyết Kỳ chỉ gạt đầu nhẹ rồi tiến vào bếp thì một giọng nói hết sức...nhão nhọt vang lên:

"Anh Thiên mà cô dám gọi thẳng tên sao?"

Lục Tuyết Kỳ quay đầu lại thì thấy sau lưng của bác quản gia đang xuất hiện một con nhỏ đầy diêm dúa.

Cái gì vậy chứ? Váy hồng, dép hồng, rồi thêm cái nơ bự tổ chảng màu hồng nốt trên đầu!? Cái con bánh bèo này đầu ra thế!?

"Cô là ai thế? Mặc đồ gì quê mùa chết được."

Quê mùa á? Tuy chỉ là áo thun và quần jean đơn giản nhưng cũng toàn đồ hiệu không đáy bé cưng à!!!

"Cô là..."

"Gọi tôi là bốn tiểu thư nhé, ta đây là con vú nuôi của anh Thiên."

Con vú nuôi? Bốn tiểu thư?

"Hahaha ôi cười chết mất thôi."

Lục Tuyết Kỳ ôm bụng cười ngặt nghẽo chảy cả nước mắt.

"Cô cười cái gì chứ? Con nhỏ người hầu này dám cười bốn tiểu thư Tô Uyên ta à?"

"Tô Uyên, cô ăn nói cẩn thận vào, cô ấy là bà chủ đấy?"

Bác quản gia lờm Tô Uyên rồi lên tiếng nhắc nhở, nhìn khuôn mặt cô ả rất ngạc nhiên rồi dừng dừng bỏ đi.

"Bà chủ đừng để ý cô ta, chỉ là từ nhỏ Tô Uyên luôn bên cạnh bà vú để chăm sóc cho ông chủ nên Tô Uyên hơi thích ông chủ một chút. Mới hôm qua mẹ cô ta mất nên được đưa về Vương gia để làm việc. "

Hơi thích ư? Hừ, con nhỏ kiêu kỳ này.

"A ông chủ đã về."

Ông chủ cơ à? Hồi chiều mới kêu anh Thiên này nọ cơ mà.

"Tô Uyên, cô đi làm việc ngay đi, Vương gia không phải nuôi không người."

Nghe bác quản gia nhắc nhở, Tô Uyên phụng phịu đi vào bếp, Vương Thiên nãy đến giờ không nói gì, anh chỉ đang ngắm nhìn khuôn mặt đang đỏ của Lục Tuyết Kỳ. Vương Thiên tiến lại gần ghé vào tai Lục Tuyết Kỳ thì thầm

"Em ghen?"

Ghen? Không nhé!

"Không có."

"Khuôn mặt em hiện rõ chữ "ghen" to đùng kia."

Lục Tuyết Kỳ bất giác sờ vào khuôn mặt đang ứng đồ của mình. Cô chỉ thấy tung tức thế nào á chứ đâu có ghen đâu. TT

"Vương Thiên, anh định đi đâu vậy?"

Lục Tuyết Kỳ vừa sấy tóc vừa nhìn Vương Thiên mà hỏi. Đại Boss không đáp mà quay người lại, anh bước chậm rãi đến gần Lục Tuyết Kỳ.

"Em ngủ sớm đi."

Giọng nói đầy dịu dàng và yêu chiều, anh còn hôn nhẹ lên vầng trán bé xinh của cô rồi mới đi ra ngoài. Đợi Vương Thiên đi mất, Lục Tuyết Kỳ sờ trán mình rồi chặc lưỡi:

"Anh ta bị cảm rồi."

Lục Tuyết Kỳ ngáp ngắn ngáp dài rồi vừa bước xuống phòng ăn vừa hỏi:

"Sáng nay ăn gì vậy bác ời?"

"Tôi nấu nè, phải gọi tôi là chị, không phải bác đâu. Hứ"

Lục Tuyết Kỳ trở mắt nhìn Tô Uyên. Chị sao? Ừ thì chị!

"Chị Uyên Uyên ạ, sáng nay ăn gì ạ?"

"Hỏi biết"

Trời ạ, osin như bà chủ. Lục Tuyết Kỳ cứ đứng ngẩn tò te đó ra không hay Vương Thiên đã xuống lúc nào.

"Tiểu Kỳ, sao em đứng đây?"

Lục Tuyết Kỳ không đáp nhanh chóng đặt mông xuống ghế ngồi.

"Vương Thiên, tôi qua anh đi đâu vậy?"

"Em không cần biết."

Giọng của Vương Thiên trở nên cau gắt, anh lạnh lùng rời khỏi bàn ăn rồi đi mất.

"Đáng đời, ai biểu ông chủ đang bực lại hỏi."

"Tô Uyên"

Nghe tiếng bà quản gia, Tô Uyên chỉ xì một tiếng rồi đi vào trong bếp.

"Bà chủ, Tô Uyên không có ác ý gì đâu, bà chủ đừng giận."

Lục Tuyết Kỳ không quan tâm đến lời của bà quản gia cũng như lời Tô Uyên, chỉ thờ dài một cái.

Đúng là người tính tình kì cục!

Lục Tuyết Kỳ cũng chẳng buồn ăn nữa, cô đứng lên rồi đi đến chỗ làm luôn.

Cốc cốc...

"Vào đi"

Lục Tuyết Kỳ hơi ngạc nhiên khi là Tô Uyên, Tô Uyên nhìn Lục Tuyết Kỳ trề môi:

"Ồm như tre thế ông chủ giận là đúng rồi. Nè, uống đi."

Tô Uyên đặt cốc sữa xuống bàn như kiêu ra lệnh, Lục Tuyết Kỳ nhìn Tô Uyên mà phì cười:

"Cám ơn cô nha!"

Tô Uyển không đáp cũng không ra khỏi phòng mà ngồi xuống sofa.

"Ông chủ rất tội nghiệp, từ nhỏ đã chịu những miệt thị và cách đối xử độc ác của mẹ kế. Ba của ông chủ thì không quan tâm đến ông chủ gì cả, vì thế ông chủ trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn như ngày hôm nay."

Giọng Tô Uyển nghẹn lại không nói tiếp, Lục Tuyết Kỳ cứ nhìn Tô Uyển mà không tin được rằng người như Tô Uyển lại nói ra những lời như thế.

"Tôi mong chị sẽ đối xử tốt và luôn bên cạnh ông chủ."

"Nhưng..."

Lục Tuyết Kỳ chưa nói gì thì cánh cửa phòng đã đóng lại, Tô Uyển đã đi ra mất. Lục Tuyết Kỳ nằm lên giường nghĩ về cô osin Tô Uyển, nghĩ về Vương Thiên rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cô không hay rằng ngày mai cô thức dậy mọi thứ sẽ thay đổi hết...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nước mắt

"Tiểu thư, tiểu thư"

Lục Tuyết Kỳ cự mình, mắt nhắm mắt mở nhìn người trước mặt.

"Trịnh Vy, có việc gì vậy chị?"

"Tiểu thư nhanh lên, bà chủ... có chuyện rồi."

Lục Tuyết Kỳ bật dậy gấp gấp hỏi, giọng nói hoang mang tột độ:

"Mẹ em đang ở đâu?"

"Bà chủ đang ở bệnh viện J."

Lục Tuyết Kỳ lấy áo khoác mặc vào nhanh chóng đến bệnh viện. Mẹ cô đang yên lành ở Mỹ, thế tại sao lại có chuyện chứ?

"Bé Tiểu Kỳ, con đến rồi..."

"Mẹ à"

Lục Tuyết Kỳ bật khóc nức nở khi nhìn thấy người phụ nữ trung niên trước mặt thật tiêu tụy đi.

"Tiểu Kỳ, hình xăm của... a..."

Bà Ngọc chưa kịp nói hết câu thì viên đạn ở đâu bay đến, Trịnh Vy cùng Sở Tiểu Tuệ nghe tiếng súng từ đâu đi vào, Lục Tuyết Kỳ nhòe nước mắt đi, mẹ của cô... đã chết rồi.

"Chết tiệt"

Sở Tiểu Tuệ khẽ rít một tiếng rồi đi mất, căn phòng chỉ còn lại Lục Tuyết Kỳ và Trịnh Vy.

"Tiểu thư"

"Rốt cuộc mẹ tôi đã gặp chuyện gì vậy hả?"

"Tiểu thư bình tĩnh nghe tôi nói, đêm qua ở Red Path bà chủ đã..."

Đêm qua? Red Path? Hình xăm?

Lục Tuyết Kỳ chưa nghe Trịnh Vy nói hết đã chạy vụt đi mất.

Vương Thiên, lại là anh...

"Vương Thiên, anh đâu rồi hả? Anh mau ra đây cho tôi."

"Tô Uyên, Vương Thiên anh ta đang ở đâu?"

Tô Uyên nhìn Lục Tuyết Kỳ tức giận mà rụt rè:

"Ông chủ đang ở..."

"Có chuyện gì?"

Vương Thiên từ đâu xuất hiện, bên cạnh là Lăng Vũ mang khuôn mặt nghiêm túc. Lục Tuyết Kỳ chưa bao giờ thấy Lăng Vũ như vậy, nhưng bây giờ điều đó không khiến cô quan tâm nữa.

"Vương Thiên, hôm qua anh đã đi đâu vậy hả?"

"Red Path"

"Red Path? Thế là anh đã gặp mẹ tôi đúng không? Thế còn hình xăm? Chính anh là người giết mẹ tôi phải không hả? Và cũng chính người của anh đã giết chết ba tôi... 12 năm trước..."

Giọng Lục Tuyết Kỳ nhỏ dần, nước mắt chảy ra nhiều hơn, không gian bao trùm im lặng đáng sợ. Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vương Thiên, thời gian trôi qua dài như thế kỷ.

Tại sao anh không phủ nhận chứ?

Cạch...

Lăng Vũ, Khâu Đình, Khâu Diệp, Song Khai, Tô Uyên và tất cả mọi người đang đứng đều sững sờ. Lục Tuyết Kỳ đang chìa súng vào Vương Thiên nhưng anh không một chút gì chống cự.

"Bà chủ..."

"Khâu Diệp, dừng lại."

Vương Thiên nhìn Khâu Diệp đang rút súng ra rồi nhìn sang Lục Tuyết Kỳ, đôi mắt anh có chút gì đó đau khổ, yêu thương và tiếc nuối...

"Tại sao anh lại làm như vậy?"

Im lặng, chỉ là im lặng, cô rất ghét sự im lặng ấy.

"Tôi đã từng nghĩ dừng việc điều tra về anh để buộc tội anh năm ấy đã giết chết ba của tôi. Tôi đã cố gắng để quên đi cái đêm kinh hoàng ấy. Có lẽ mọi việc đã không đến nỗi này nếu tôi không gặp anh, không nghe lời mẹ tôi kết hôn với anh. Vương Thiên, anh biết không, giữa tình yêu và hận thù rất gần nhau, rất mong manh... Lúc tôi nhận ra tôi thích anh, muốn gạt bỏ cái quá khứ chết tiệt ấy để bên anh dù danh nghĩa là người vợ trên giấy. Nhưng đến lúc tôi muốn buông bỏ thì đã muộn, chắc rằng tôi và anh mãi mãi chỉ là hai đường thẳng cắt nhau..."

Từng giọt nước mắt cứ rơi lã chã xuống gương mặt xinh đẹp ấy, Lục Tuyết Kỳ buông lỏng hai tay xuống. Cô quay người đi xiêu vẹo như một kẻ mất hồn. Bước qua cánh cổng này của Vương gia, cô và anh từ nay sẽ là hai thế giới, mỗi thù cô mang theo...

"Vương Thiên, sao cậu không giải thích cho cô ấy hiểu?"

Vương Thiên không đáp chỉ quay người đi vào nhà. Anh thà để cô hiểu lầm anh còn hơn để cô gặp nhiều nguy hiểm, tất cả không phải vì lời nhò cậy của mẹ cô mà chỉ đơn giản là vì anh không muốn người con gái anh yêu gặp chuyện...

"Tiểu thư, cô đi đâu vậy?"

"Hết rồi, tất cả đã hết rồi."

Lục Tuyết Kỳ không đáp lời Trịnh Vy mà bước đi lên phòng cô một cách thờ ơ.

"Tại cô đi không nhìn đường thôi."

"Vi phạm giao thông? Cô nói coi vi phạm như thế nào?"

"Lục tiểu thư có thể sáng tạo ra điều luật vớ vẩn ấy cũng hay lắm, tôi đây bái phục, bái phục"

"Sau khi con kết hôn mẹ sẽ đi sang Mĩ 1 năm, mọi chuyện trong tập đoàn trợ lý Trịnh Vy sẽ thay mẹ quản lý, có gì con cứ nói với cô ấy..con ở nhà Vương Thiên ngoan nhé, mẹ tin nó sẽ bảo vệ tốt cho con"

"Em nghĩ đêm tân hôn thì vợ chồng mới cưới làm gì hả?"

"Đồ ăn ngon lắm!"

"Cảm ơn cô vì bữa tối"

...

Lục Tuyết Kỳ lại khóc, cô lấy tay quệt nước mắt rồi tự khẽ cười một mình:

"Lục Tuyết Kỳ, mày khóc chỉ làm cho anh ta vui mừng thêm thôi."

Mặc dù nói vậy nhưng những viên pha lê trong suốt ấy cứ rơi xuống mãi. Bên ngoài trời cũng đang tí tách từng hạt mưa trĩu nặng rơi xuống, mưa mang đi niềm vui và để lại những nỗi buồn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hai thế giới - Mỗi tình tay ba của quá khứ

Một tháng rồi, Lục Tuyết Kỳ dường như biến mất vào không khí. Trái tim anh muốn tìm cô nhưng lý trí lại không cho phép. Anh rất nhớ cô, nhớ cái dáng nhỏ bé của cô vụng về khi ở trong bếp. Nhớ những món ăn kinh khủng cô làm, những lúc cô im lặng hoặc xía xối anh khi anh thân mật với người khác. Xấp hồ sơ cô điều tra anh, cô ngốc tới mức để trong phòng ngủ chung, anh đã xem qua. Ừ thì có một vài chứng cứ nhưng tại sao cô không đưa ra buộc tội?

Ngày đầu anh gặp cô, cái dáng vẻ thật buồn cười, là một cảnh sát lại rất nhút nhát. Anh nói anh không muốn người vô tội bị thương, điều đó là nói dối. Anh dần thân vào giới Hắc đạo dưới sự chỉ bảo của mẹ cô để mong mình trở thành con người lạnh lùng và tàn nhẫn như hôm nay đều có nguyên do sâu xa. Nhưng tới khi anh gặp cô, cái con người ngốc nghếch ấy, anh lại muốn bảo vệ và che chở suốt đời. Một lần trái tim tổn thương bởi người con gái khi xưa, anh không muốn nói yêu cô, anh sợ cô sẽ từ chối, vì thế giới của anh và cô rất khác biệt...

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, những con người mệt mỏi kết thúc công việc để về nhà, mặt khác lại chôn vùi mình vào thế giới đầy sa đọa.

Lục Tuyết Kỳ nhìn xung quanh, ánh đèn chớp chờn nhiều màu sắc. Những con người điên cuồng và hoang dã, cô khẽ cười nhạt. Cuộc sống của cô nhưng tại sao cô không thể làm chủ được. Những chuyện nhỏ nhặt nhất ngay trong gia đình cô vẫn không biết.

Mẹ cô là một bà trùm, ba cô là cảnh sát. Hai người hai thế giới riêng biệt thế sao còn chạm vào cuộc đời nhau? Cô không oán trách mẹ cô, vì bà không có lỗi gì cả. Cô chỉ oán trách bản thân mình tại sao lại yêu kẻ thù giết ba cô chứ?

"Đừng uống nữa."

Dương Vỹ cau mày giật đi ly rượu trong tay Lục Tuyết Kỳ.

"À thì ra là đội trưởng Dương à, sao đội trưởng lại đến đây chứ?"

Giọng Lục Tuyết Kỳ lẽ nhè khiến Dương Vỹ hơi khó chịu, anh gắt:

"Cô không muốn đòi lại công bằng cho ba mẹ mình sao?"

Lục Tuyết Kỳ không đáp đưa mắt nhìn Dương Vỹ, anh hỏi tiếp:

"Cô yêu Vương Thiên?"

Vẫn không đáp, Dương Vỹ thở dài, giọng hơi trùng xuống:

"Cô có biết vì sao tôi lại làm cảnh sát không? Tôi muốn chứng minh cho Thiên biết, cậu ấy sai rồi..."

"Anh quen với anh ta?"

"Ừ, còn rất thân nữa!"

- 10 năm trước -

"Thiên, Vỹ, hai cậu thấy cánh đồng hoa này đẹp không?"

Một cô gái có mái tóc màu tím cười vô tư hỏi hai người bạn của mình mà không biết cả hai trái tim cùng lúc đang hồi nhip.

"Này nhé, Vỹ là nắng, tớ là mặt trời, còn Thiên là gió nhé!"

Dương Vỹ nhìn Hà Kỳ Lam khẽ cười, nụ cười chất chứa biết bao sự yêu thương mà cô không hề hay biết gì. Còn riêng Vương Thiên, anh cũng cười, nhưng lại là một nụ cười buồn. Mặt trời, nắng, rất thân thiết! Mặt trời, gió, không có gió mặt trời vẫn mọc. Lời nói của Hà Kỳ Lam như một con dao cứa vào trong lòng, trong tim của Vương Thiên...

Cả ba người họ, Vương Thiên - Hà Kỳ Lam - Dương Vỹ, là bộ ba nổi tiếng nhất trong trường. Lăng Vũ cũng là bạn từ nhỏ với họ, nhưng mấy năm trước đã đi du học. Còn ba người, là tình bạn... không, tình tay ba, không có sự khẳng định hay phủ nhận, chỉ mập mờ. Không ai biết trái tim cô gái xinh đẹp dịu dàng Hà Kỳ Lam thuộc về ai, cho đến khi...

"Thiên, tớ xin lỗi, nhưng người tớ yêu là Vỹ."

Đau, rất đau.

Hà Kỳ Lam vội vàng lướt qua Vương Thiên như người xa lạ. Anh vừa đau khổ, vừa hạnh phúc. Hạnh phúc cho hai người quan trọng đời anh đến bên nhau, nhưng đau khổ cho chính bản thân mình...

"Thiên, tớ có thể quay lại không? Tớ nhận ra tớ thích cậu."

Vui mừng, hạnh phúc. Vương Thiên ôm chầm lấy Hà Kỳ Lam nhưng không hay đã vô tình làm người bạn kia đau nhói...

"Vương Thiên, chia tay Hà Kỳ Lam đi, cô ấy thay đổi rồi."

Dương Vỹ nhìn thẳng vào mắt Vương Thiên, giọng nói lạnh tanh.

"Cậu ghen?"

"Không, chỉ vì tớ muốn tốt cho cậu. Hà Kỳ Lam là con người rất xấu xa..."

Bốp...

"IM ĐI, CẬU KHÔNG CÓ TƯ CÁCH NÓI KỶ LAM NHƯ VẬY!"

Dương Vỹ không đánh lại, cũng không nói gì. Im lặng, chỉ là sự im lặng đến đáng sợ.

"Tùy cậu"

Dương Vỹ quay người bỏ đi. Từ hôm ấy, bộ ba kia đã thay bằng cặp đôi Thiên Lam. Dương Vỹ đã đi mất, anh muốn quên đi cái quá khứ đau đớn này, và cả người con gái ấy...

"Vậy tại sao Kỳ Lam và Vương Thiên chia tay?"

Dương Vỹ nhìn Lục Tuyết Kỳ lắc đầu:

"Sau khi sang Mỹ, tôi cắt đứt liên lạc với họ, tôi không biết."

Lục Tuyết Kỳ chỉ ờ một tiếng rồi thì thầm:

"Anh có thể cho tôi mượn vai chút được không?"

Dương Vỹ khẽ cười, ngồi xuống cạnh Lục Tuyết Kỳ.

Ánh đèn ma mị lòng người, hai người tựa như ngoài vòm bình yên. Một người trong góc khuất lại đau đớn nước mắt chực rơi.

- Tiểu Tuệ, chúng ta về thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Người con gái năm xưa

Biệt thự Vương gia mới 6h sáng đã có tiếng chuông cửa kêu dữ dội. Tô Uyển vừa cầm cây chổi quét sân vừa bức bối ra ngoài mở cửa. Đập vào mắt nhỏ là cô gái xinh đẹp có mái tóc màu tím..

"Cho hỏi phải nhà anh Thiên không?"

Tô Uyển chau mày một lúc rồi gật đầu. Hà Kỳ Lam mỉm cười dịu dàng:

"Tôi là Hà Kỳ Lam, bạn của Thiên, tôi có thể vào nhà?!"

"Vâng"

Tô Uyển đưa Hà Kỳ Lam vào trong phòng khách rồi từ từ lẻ lết lên phòng Vương Thiên:

"Ông chủ ơi, có cô Kỳ Lam muốn gặp ạ."

Vương Thiên nói đã dậy thì không đúng. Thực chất hôm qua anh không ngủ. Anh mở cửa đi xuống nhà thì thấy khuôn mặt người con gái khi xưa...

"Kỳ Lam"

Hà Kỳ Lam quay đầu lại, đứng lên ôm chầm lấy Vương Thiên.

"Thiên, em nhớ anh lắm!"

Vương Thiên cười, tuy có một chút xao xuyến nhưng cảm xúc không còn như trước.

Lấy tách cà phê từ Tô Uyển, anh đưa mắt hỏi:

"Em tìm anh có việc gì không?"

"Anh thấy phiền sao?"

Vương Thiên lắc đầu, lấy tay bẹo má cô, cô vờ dỗi:

"Anh thật kỳ!!! Mà em muốn sang ở kè, thế có được không?"

Nhìn cái cách nũng nịu của Hà Kỳ Lam, anh lại cười.

"Lúc nào cũng hoan nghênh em."

"Thiên, em về đây đem đồ rất ít, anh đi mua cùng em được không?"

Thấy anh gật đầu, cô cười toe. Một lát sau hai người đi mất, Tô Uyển vừa dọn dẹp vừa lầu bầu:

"Ông chủ thật là người... có trăng quên đèn!!!"

- Biệt thự Lục gia -

"Tuyết Kỳ, Tuyết Kỳ..."

"Um.."

Lục Tuyết Kỳ dụi dụi mắt rồi nhìn cái đĩa phá đám mình, cô gất gỏng:

"Tiểu Tuệ, mới sáng sớm cô sang đây làm gì?"

"Tôi đến đây ở luôn với cô cho vui!!!"

"Hả???"

Sở Tiểu Tuệ mặc Lục Tuyết Kỳ đang thắc mắc đủ điều, lôi cô vào phòng vệ sinh rồi lôi đi mua đồ!!!

- Trung tâm thương mại ROSE -

"Tuyết Kỳ, hợp với tôi không?"

"Trịnh Vy, màu này có già lắm không?"

"Đội trưởng Dương, anh lấy cái kia dùm tôi đi, cao quá!!!"

Lục Tuyết Kỳ, Trịnh Vy, Dương Vỹ bị quay thành chong chóng bởi con nhóc loi chơi Sở Tiểu Tuệ.

"Ay da, sao đội trưởng cóc đầu tôi?"

"Cho cao lên!"

"Vậy lúc trước anh hay bị cóc đầu lắm hả?"

Lục Tuyết Kỳ và Trịnh Vy cười như mắc nẻ, Sở Tiểu Tuệ cứ trơ mắt nhìn Dương Vỹ. Lục Tuyết Kỳ lại ngẫm, cuộc sống cô vẫn đẹp!!!

Một góc khác...

"Thiên, anh thấy cái áo sọc dọc này sao?"

"Anh đẹp cái áo đó đi, như tù nhân ý. Với lại tôi thấy anh cao dữ rồi, mặc sọc ngang đi!!!"

Vương Thiên khẽ cười, Lục Tuyết Kỳ mồm mép không kiêng nể tí nào.

"Thiên, đó là Vỹ phải không?"

Vương Thiên quay đầu nhìn, đúng là Dương Vỹ, và có cả... Lục Tuyết Kỳ.

"Vỹ"

Hà Kỳ Lam chạy lại ôm chầm lấy Dương Vỹ khiến ai kia mắt muốn nổ đom đóm.

"Tuyết Kỳ, tôi hết hứng mua đồ rồi!!!"

Trịnh Vy nhìn Sở Tiểu Tuệ cười nhẹ, cô chắc rằng nhóc có ý với Dương Vỹ gì rồi.

"Buông ra"

"Buông ra"

Vương Thiên kéo Hà Kỳ Lam về phía mình, lạnh lùng nói với Dương Vỹ. Trùng hợp Dương Vỹ cũng lạnh tanh nói với Hà Kỳ Lam làm ai kia đang tức bồng vui tốt độ.

Vương Thiên nhìn Lục Tuyết Kỳ đang đứng sau lưng Trịnh Vy, mây đẹp khẽ nhủ lại. Ánh mắt anh nhìn Lục Tuyết Kỳ thật nhiều cảm xúc khó nói nên lời...

"Chúng ta đi ăn thôi"

Lục Tuyết Kỳ quay người đi nhưng bị Vương Thiên nắm tay lại.

"Tuyết Kỳ"

Tuyệt Kỳ? Nghe thật xa lạ quá!

Lục Tuyệt Kỳ nhìn Vương Thiên tỏ vẻ bức bối:

"Anh nên chăm sóc cho cô bạn gái của anh kia."

Lục Tuyệt Kỳ giật phắt tay ra rồi bước đi. Vương Thiên đâu biết cô vừa quay đầu đi cũng là lúc... cô lại khóc rồi...

"Cô ta là ai vậy đội trưởng?"

"Không quen biết"

Sở Tiểu Tuệ bĩu môi, không quen mà ôm chăm vậy ư? Vỡ? Thân mật dữ vậy cơ à??? Xấn nát cả đĩa trứng, Sở Tiểu Tuệ muốn điên lên.

Bực, tức, ức!!!

"Cô ấy là Kỳ Lam đúng không?"

Lục Tuyệt Kỳ không nhìn mà hỏi Dương Vỹ, anh chỉ ừ nhẹ.

"Kỳ Lam?"

"Trịnh Vy, chị quen cô ta hả?"

Trịnh Vy nhìn Sở Tiểu Tuệ gật đầu nhẹ.

"Cô ấy đã từng rất tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bắt cóc

"Hơ hơ, cuối cùng Vương Quân ta cũng được giải thoát!"

Còn ai khác ngoài Tiểu Quân đáng yêu nhà họ Vương nữa chứ.

Tiếng chuông cửa inh ỏi, Tô Uyển xoắn tay áo ra mở cửa nhưng... không một bóng ma nào. Nhỏ bị lãng tai chăng?

"Ừm..."

"Tĩnh rồi sao Vương phu nhân?"

Vương Quân nghe người nào đó hỏi mà tỉnh hẳn. Vương phu nhân? Oh no... nó là Vương tiểu thư TT

"Tôi không phải là Vương phu nhân đâu, các người bắt lộn người rồi. Tôi là Vương Quân - Vương tiểu thư."

"Vương Quân - Vương tiểu thư?"

Trời ạ, tự nhiên nó thấy nó ngu ời là ngu. Tay bị trời, căn nhà cũ nát này, bị bắt cóc là 99,9% rồi, ngu quá khai tên ra chỉ không biết.

"Vương Quân?"

Ày, cái giọng này khác giọng vịt đực khi này, rất quen nha! Nó nhớ là nghe đâu rồi nè.

"Chết tiệt, các người bắt nhầm rồi..."

Hô hô, bắt nhầm thế nó không liên quan gì nhé!

"Nhưng cũng tốt, các người làm rất tốt!"

What??? Ôi cái thằng cha này giờ tự nói một mình cũng lòi mặt ra.

OMG!!! Cái mặt tên này... rất quen!!!

"Vương Quân, cô nhớ tôi không?"

Vương Quân: Lắc đầu, kịch liệt lắc đầu.

Trương Kiến Quân nhếch mép nhìn nó:

"Nhóc con, cô chết chắc rồi!"

"Nè thả tôi ra đi mà. Sao anh lại tiểu nhân chơi trò bắt cóc. Anh nghe đây Trương Kiến Quân, tôi chưa ăn sáng, anh mà bỏ tôi chết đói là tôi sẽ chết đấy, tôi sẽ thành con ma đói đeo văng anh đấy huhu"

Trương Kiến Quân xem nữa đâm xe ra ngoài lẽ luôn rồi. Bắt cóc mà còn đòi hỏi ăn uống, cái con nhóc này.

"Im dùm đi rồi tôi ghé quán mua đồ ăn cho cô."

Vương Quân nghe ả mà quên mất đi mình đang bị bắt cóc. Hôn chặt vào má Trương Kiến Quân khiến tí nữa đã đâm vào xe khác mất rồi. Vương Quân ở bên Mĩ từ nhỏ nên thành quen, hôn như lời cảm ơn thôi. Nhưng nó đâu ngờ vô tình làm cho ai kia ngồi lái xe mà khuôn mặt đỏ bừng, tim đập... nhanh hơn bình thường!!!

Vương Quân bị Trương Kiến Quân đưa đến một căn nhà bằng gỗ đơn sơ cách xa thành phố. Nhưng mặc, nó không quan tâm, cái bụng đang réo rất cả lên.

"Nè, ăn đi"

Vương Quân không có gì là khách sáo, lấy hộp cơm từ tay Trương Kiến Quân mà ăn ngon lành.

Trương Kiến Quân nhìn nó, quên mất mình đang là kẻ bắt cóc mà cứ ngồi đó nhìn nó ăn.

"Anh ăn không?"

Vương Quân ngược đầu lên chia ra cái đuôi gà, nhưng Trương Kiến Quân không đếm xỉa đến. Khoảng cách đang được rút ngắn, hơi thở nam tính càng gần lại, mắt nó nhắm chặt. Theo nó thì... không đúng, là mấy kinh nghiệm từ truyện ngôn tình của nó, hoàn cảnh này người nam sẽ hôn người nữ. Vì vậy, nên nó...chu môi ra thôi...

1 giây...

5 giây...

30 giây...

"Hơ hơ, cô bị hoang tưởng à?"

Ôi trời ơi, Trương Kiến Quân chỉ chùi vết dầu mỡ trên môi nó thôi, thế mà nó cứ tưởng...

Mất mặt, thật là mất mặt!!!

Ting.

"Vương Quân, cô ở đây đi, tôi có việc sẽ quay lại sao."

Trương Kiến Quân đọc tin nhắn xong bỗng nghiêm mặt lại. Hắn không nghe nó đáp liền bước ra cửa.

"Anh đừng làm hại chị Tuyết Kỳ, được không?"

"Tôi không hứa, nhưng tôi sẽ cố..."

Tiếng xe phóng đi xa dần, Vương Quân đặt hộp cơm xuống, đôi môi chúm chím khẽ cười...

"Chị là Tuyết Kỳ?"

Trong màu đen trước mắt, Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu. Cô chỉ nghe được sau đó là tiếng cười trói, tiếng đánh nhau...

"Ba à, rốt cuộc mục đích của ba là gì?"

Là giọng của một người con trai vang lên.

"Mày cầm đi, đồ phản bội."

"Chị ấy là vô tội"

Lục Tuyết Kỳ cố ngóng tai nghe, giọng nói của người đàn ông kia... rất quen...

"Trương Kiến Quân, mày nên nhớ cái chết của mẹ mày."

Trương Kiến Quân? Cô quen người này sao? Không, cái tên rất lạ...

"Ba à, việc ấy đã qua lâu rồi. Còn chị ấy không biết gì, là vô tội."

"Câm miệng, người đầu nhốt nó lại."

"Ba à, ba..."

Giọng người con trai ấy xa dần, Lục Tuyết Kỳ vẫn không thể đoán ra được người bắt cô...

"Lục Tuyết Kỳ, bắt ngờ không?"

Chiếc bị mắt bị giật phăng xuống. Lục Tuyết Kỳ nhắm mắt một lúc để thích nghi với ánh sáng, khuôn mặt của người đàn ông này... là sếp của cô...

"Là ông?"

Trương Hạo bật cười ha hả không thèm đáp lời cô. Cô không thể ngờ được vị sếp nghiêm khắc và tài giỏi mà cô kính trọng hóa ra lại là kẻ bắt cóc cô. Cô mím môi nhìn ông ta:

"Rốt cuộc ông muốn gì?"

"Tao muốn mày phải thay mẹ mày gánh tội..."

Thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Lục Tuyết Kỳ ông ta lại bật cười đầy bí hiểm:

"Không ngờ con gái vàng của bà trùm Kim Ngọc và ông thiếu tướng Lục Thành lại ngu ngốc đến vậy..."

Nói rồi, ông quay sang một tên áo đen thì thầm gì đó. Trước khi đi ông quay đầu lại nhìn cô giọng điệu bí mật:

"Lục Tuyết Kỳ, tối nay tôi sẽ tặng cho cô một bất ngờ haha"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Một trong hai?

Cánh cửa cũ nát đóng sập lại, Lục Tuyết Kỳ khẽ rùng mình. Con người ông thật đáng sợ, thảo nào Dương Vỹ hay đề phòng nhiều việc.

Đúng rồi, nhắc tới Dương Vỹ cô mới nhớ, lúc trước lần đầu tiên Sở Tiểu Tuệ cùng cô đến Black và Red Path. Anh có đưa cho cô và nhỏ hai con chip, hai bông tai cô đeo rất đơn giản, nhưng cô rất lười thay bông tai hay gỡ ra lúc đi ngủ, nên đến giờ con chip có lẽ còn nguyên. Cô còn giữ, nhưng liệu Sở Tiểu Tuệ còn không?

Đánh liều, dù sao cũng là mạng lấy mạng. Lục Tuyết Kỳ may mắn không bị trói lên ghế mà nằm chổng chơ dưới nền.

Nhích, nhích... Lục Tuyết Kỳ nhích từ từ lại gần vách tường. Chà, chà... Cô ra sức chà tai phải của mình vào tường để điều chỉnh con chip.

"A"

Lục Tuyết Kỳ khẽ kêu lên một tiếng, tai cô đang rất đau...

"Ai... út..."

"Tiểu Tuệ, Tiểu Tuệ à"

Không có tiếng đáp lại. Chắc khi này cô chà mạnh quá nên hồng rồi...

Lục Tuyết Kỳ tựa đầu vào tường, đầu óc lại nghĩ ngợi về anh, cô lại rơi nước mắt.

"Lục Tuyết Kỳ, giờ này anh ta đang hạnh phúc bên Kỳ Lam rồi. Mà chẳng là thà gì cả."

Đang tự thì thầm an ủi mình thì cách cửa bật toang. Một tên đàn ông hung hãn bước vào lôi cô sền sệt đi.

"Vương Thiên..."

Nhìn người mình căm ghét đang đau đớn chịu cảnh người khác đánh, đáng lẽ cô phải thấy hả dạ nhưng sau tim cô lại thất lại thế này.

"Trương Hạo, rốt cuộc mục đích của ông là gì?"

"Lục Tuyết Kỳ, mày thật kém thông minh. Mày nghĩ rằng mẹ mày sẽ ngu ngốc đến mức giả mày cho kẻ đã giết chồng bà ấy sao? Đáng lẽ tao sẽ không nói, nhưng tội cho mày thật, tao sẽ cho mày biết để chết thanh thản một chút... Bà của mày đã đem lòng yêu thương một con quý, ông ta ngu xuẩn chết đi là phải. Người tao yêu thương rất nhiều cũng bị chính con quý ác độc kia giết hại. Bà mày cưới mẹ mày nhưng sau đó lại làm lơ với vợ tao. Đến khi mẹ mày biết chuyện bà ta coi như không có chuyện gì xảy ra nhưng thâm tâm lại âm thầm lên kế hoạch giết vợ tao. Kim Ngọc là một bà trùm thông minh nên dễ dàng che mắt bà mày. Đến lúc mày 12 tuổi, tao đã giả mạo hình xăm của Vương bang để giết kẻ phụ bạc kia và đổ tội cho chồng mày. Vương bang và Kim bang quan hệ hòa hảo rất tốt, tao tưởng vì thế hai sẽ bất hòa nhưng không phải vậy. Tao không ngờ mối quan hệ giữa hai bang vẫn rất tốt, thế nên tao chỉ còn cách "nhờ" mày làm trợ thủ để phá họ. Nhưng bà Kim Ngọc thật cao tay, bà ta lại cho mày và thằng oắt Vương Thiên lấy nhau..."

"Ông im miệng lại đi, mẹ tôi không phải là người như vậy."

"Haha, Lục Tuyết Kỳ, lúc đầu tao muốn chính gia đình họ Lục của mày sẽ tự tay chém giết nhau nên mới để thằng nghiệt chủng Trương Kiến Quân bắt mày. Nhưng thật bất phúc khi tình chị em khiến nó không giết mày. Mày hãy vui lên mày còn gặp lại người thân trước khi chết."

Trương Kiến Quân đang bị ghì chặt bởi hai tên đô con nhưng vẫn gấn sức vùng vẫy.

"Trương Hạo, ông thật xấu xa, thật ác độc."

Trương Hạo có vẻ không đếm xỉa gì tới lời của Trương Kiến Quân. Ông ta nhìn Lục Tuyết Kỳ cười bốn cọt:

"Lục Tuyết Kỳ, thật ra mày đã hiểu lầm Vương Thiên. Hôm ấy tao hẹn bà Kim Ngọc lẫn thằng Vương Thiên ở Red Path để lên kế hoạch thủ tiêu mẹ mày và đổ tội cho thằng oắt kia. Kế hoạch hoàn hảo hơn khi Trịnh Vy vô tình đi ngang thấy Vương Thiên ở đấy và cái xác của bà Kim Ngọc. Phần còn lại tao cố ý tặng cho mày, tao tin mày sẽ không phải là đứa con bất hiếu mà haha."

Lục Tuyết Kỳ nước mắt chảy dài nhìn Vương Thiên đang nằm dưới đất bê bết máu. Cô đã trách lầm anh, vậy tại sao, tại sao anh không giải thích?

"Vương Thiên, tại sao hôm ấy anh không phủ nhận, anh không nói cho em tất cả sự thật chứ?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn Vương Thiên đau khổ hỏi, anh chỉ cười đáp:

"Anh không muốn em gặp nguy hiểm..."

"Anh không giải thích chỉ vì lý do đó? Vương Thiên, anh là một người ngu ngốc!"

"Thôi thôi, dẹp màn tình cảm ấy đi, còn màn kịch hay nữa."

Trương Hạo khẽ nhếch môi cười, ông vỗ tay ra hiệu cho một tên to lớn kéo một người nữa ra... cô gái tóc tím...

"Kỳ Lam"

Hà Kỳ Lam nước mắt ngấn dài nhìn Vương Thiên. Trương Hạo thích thú cười lớn:

"Vương Thiên, mối tình tay ba, hai nữ nhân xinh đẹp haha"

Cạch... cạch...

"Một trong hai, mày chọn đi"

Vương Thiên nhìn hai cây súng đang chĩa vào đầu của Lục Tuyết Kỳ và Hà Kỳ Lam rồi bời. Hà Kỳ Lam anh không muốn mất lần nữa, Lục Tuyết Kỳ lại càng không...

"Ông cứ việc giết tôi đi."

Trương Hạo neho mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, thốt ra một lời mỉa mai:

"Có khí chất, không hổ danh là con gái của bà trùm Kim Ngọc. Nhưng câu trả lời lại thuộc về Vương bang chủ."

Vương Thiên nhìn thẳng vào mắt Lục Tuyết Kỳ, đôi môi mỏng lạnh lùng nói:

"Hà Kỳ Lam..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Phải chăng là kết thúc?

Mọi thứ xung quanh im lặng đến lạ lùng. Lục Tuyết Kỳ cắn chặt môi, coi thật sự rất muốn khóc thật to lên, cô thua rồi, anh vẫn yêu cô ấy...

"Anh xin lỗi, quá khứ anh nợ tình cảm của em, nhưng có lẽ anh ích kỷ để chọn cho hiện tại. Bây giờ người anh yêu là Tuyết Kỳ, xin lỗi em Hà Kỳ Lam..."

Nước mắt hóa thành niềm vui, Lục Tuyết Kỳ nhìn Vương Thiên mỉm cười. Anh chọn cô, anh đã chọn hiện tại, thế nhưng còn tương lai?

Lục Tuyết Kỳ định mở miệng hỏi anh nhưng trước mắt lại là màu đen, một màu đen đáng nguyên rủa...

Lục Tuyết Kỳ mở mắt nhìn vào căn phòng quen thuộc, Tô Uyển thấy cô tỉnh lại riu rít:

"Bà chủ tỉnh rồi."

Cô khẽ gật đầu, định hỏi Vương Thiên ở đâu nhưng Tô Uyển đã lạnh lẽo nói:

"Ông chủ đi ra ngoài có việc rồi, để tôi gọi Lục thiếu gia lên cho bà chủ."

Lục thiếu gia? À thì ra là đứa em trai khác mẹ của cô. Nhưng liệu nó có tha thứ cho cô vì mẹ cô đã hại mẹ nó không?

"Chị Tuyết Kỳ"

Tiếng của một người con trai vang lên, Lục Tuyết Kỳ nhìn khuôn mặt baby đang tiến lại gần giường mà cười nhẹ:

"Em là Kiến Quân?"

"Vâng"

Trái với lo lắng của Lục Tuyết Kỳ, Trương Kiến Quân nhìn cô vui vẻ:

"Chị thấy khỏe hơn chưa?"

"Chị khỏe rồi"

Ngập ngừng một lát, cô dịu dàng hỏi:

"Em.. không giận mẹ của chị ư?"

Trương Kiến Quân không đáp mà chỉ lắc đầu. Không gian phút chốc chùng xuống, Vương Thiên từ đâu đi vào:

"Tuyệt Kỳ"

Lục Tuyệt Kỳ hơi nghiêng đầu, cô chỉ nhìn anh im lặng. Trương Kiến Quân thấy mình như người thừa, lại sức nhớ đến tiểu nha đầu Vương Quân nên đành "cáo lui".

"Em có việc bận nên đi trước. Tạm biệt hai người."

Bóng Trương Kiến Quân khuất mắt, cánh cửa phòng cũng đóng lại. Vương Thiên ngồi lên giường nhìn cô đầy yêu thương:

"Còn thấy mệt không?"

"Chuyện tối qua..."

Nhìn cô đang ngáp ngừng, anh mỉm cười xoa đầu cô:

"Mọi chuyện qua rồi, em khỏi bận tâm làm gì."

"Vương Thiên, Kỳ Lam, cô ấy đâu rồi?"

Vương Thiên nheo mắt đáp:

"Về Mĩ rồi."

Lục Tuyệt Kỳ cúi gằm mặt xuống, đôi mắt bỗng dưng thấy cay cay. Tuy mọi việc đã sáng tỏ nhưng.. tờ giấy li hôn cô đã ký...

"Sao vậy?"

Im lặng, là cô im lặng...

"Tờ giấy li hôn anh chưa ký, tức là em vẫn là vợ anh. Hiểu chưa đồ ngốc!?"

"Lục Tuyệt Kỳ, anh yêu em..."

Cô cười, một nụ cười miễn cưỡng... Hạnh phúc cuối cùng đã cập bến... nhưng Lục Tuyệt Kỳ đâu biết rằng, anh và cô vẫn là hai thế giới tách biệt...

"Chị dâu"

Lục Tuyệt Kỳ quay đầu nhìn, cô cười híp mắt:

"Tiểu Quân"

Vương Quân nhí nhánh chạy lại sofa, mặc kệ vẻ mặt của anh nó ra sao, nó hôn chụt vào má cô rồi cười rõ tươi:

"Em nhớ chị quá à!"

"Sao em lại về đây?"

Ôi cái giọng lạnh lùng này... đặc trưng là của anh nó thôi. hic

"Em thi xong rồi!"

Vương Thiên chỉ ừ một tiếng rồi lên phòng. Thấy Trương Kiến Quân đứng này giờ cô thắc mắc:

"Kiến Quân, em đến đây tìm chị hả?"

Trương Kiến Quân lắc đầu, bất giác nhìn cô nhóc Vương Quân lại đỏ mặt lên vì nhớ lại vụ hôm trước. Hắn lắp bắp:

"Thôi em về đây"

Trương Kiến Quân định bước đi thì Vương Quân kéo lại:

"Anh ở lại ăn tối đi."

"Tôi bận việc rồi."

Vương Quân xịu mặt xuống, Trương Kiến Quân bẹo vào cái mặt phúng phính đang đỏ của nó mà nói:

"Mai tôi đến dẫn cô đi chơi."

Vương Quân hai mắt sáng rực lên, cười rõ tươi khiến tim ai lỡ nhịp.

"Ừ, mai tôi đợi anh."

Trương Kiến Quân ra về để lại vẻ mặt cực ngố của Lục Tuyết Kỳ. Cô kêu nó hỏi:

"Em quen Kiến Quân?"

"Dạ"

Vương Quân đưa mắt nhìn cô, nó nhận ra nó sắp bị "tra khảo" nên đành rút trước.

"Thôi em về phòng đây chị."

Lục Tuyết Kỳ chưa nói gì thì Vương Quân đã chạy biến đi, cô nhìn theo bóng dáng của nó mà phì cười.

Chắc chắn hai đứa có tình ý rồi...

"Tuyết Kỳ"

"Hử?"

Lục Tuyết Kỳ vừa sấy tóc vừa nhìn hình phản chiếu ở gương. Ôi thật là sexy quá đi!!! (-_-)

Nhìn thân hình rắn chắc của Vương Thiên cô không khỏi đỏ mặt. Tuy đã kết hôn gần một năm nhưng cả hai đều giữ khoảng cách.

"Vương Thiên, anh mau mặc đồ vào đi."

"Vợ ơi"

Trời ơi, nghe mà sao nổi da gà lên vậy nè!?

Lục Tuyết Kỳ dùng ánh mắt dè phòng nhìn đại Boss, cô sựng mặt:

"Anh..."

Chưa kịp nói hết câu đại Boss đã bế thốc cô vợ cảnh sát lên giường, đôi môi quyến rũ từ từ chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô... và hơn thế nữa...

(Tác giả để cho các bạn tự tưởng tượng nhé:v)

Đêm ấy, trong căn phòng ngập màu hồng hạnh phúc có hai con người quấn quýt lấy nhau. Sau những hiểu lầm từ quá khứ, nhưng liệu điều ấy có là vĩnh viễn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Một năm, anh có còn yêu?

Một năm sau...

"Tuyết Kỳ, tôi thấy cô dạo này hơi ốm đó. Bộ tôi nào cũng làm việc quá sức hả?"

Lục Tuyết Kỳ đỏ mặt lờm lờm Sở Tiểu Tuệ đang ngồi mắc nể.

Đưa miếng cá vào miệng nhưng cô vội chạy vào nhà vệ sinh nôn tháo ra. Cảm giác này thật khó chịu!

"Tuyết Kỳ, cô bị gì vậy?"

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu không đáp, đầu óc nghĩ ngợi xa xăm.

Lục Tuyết Kỳ bước vào nhà nhưng bỗng khựng chân lại nhìn người con gái đang ngồi ung dung trên sofa. Cô bất giác nhú mày:

"Hà Kỳ Lam"

Hà Kỳ Lam nhìn Lục Tuyết Kỳ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên nhưng cô không thấy. Vừa lúc ấy, Vương Thiên cũng từ cầu thang bước xuống. Hà Kỳ Lam thay đổi đến mức chóng mặt, cô nhìn Lục Tuyết Kỳ cười dịu dàng.

"Tuyết Kỳ, chào chị."

Lục Tuyết Kỳ hơi đơ người một chút rồi cũng mỉm cười chào lại.

"Vương..."

"Thiên, đi mua sắm với em được không?"

Vương Thiên gật đầu vô tình làm cho Lục Tuyết Kỳ hơi nhói lên. Cô không nói gì cả, im lặng đi lên phòng.

"Chị Tuyết Kỳ, lát chị có thể đi với em."

Có thể sao? Lục Tuyết Kỳ chỉ từ một tiếng. Đôi chân như đeo đá nặng trĩu bước về phòng. Bỗng dưng cô thấy hạnh phúc hôm qua vẫn còn dường như đã mất...

Lục Tuyết Kỳ lầm lũi bước phía sau, nhìn Hà Kỳ Lam ôm cánh tay Vương Thiên đi như vợ chồng, tim cô lại nhói lên nữa. Anh nói mẹ Hà Kỳ Lam đã mất nên cô ấy sang ở với anh. Vô lý, rất vô lý. Như vậy anh có nghĩ là sẽ thiệt thòi cho cô. Cô là vợ anh, Hà Kỳ Lam là gì chứ? Bạn gái cũ?

Nhưng không, Lục Tuyết Kỳ không nói ra cũng không thể hiện điều gì. Cô chỉ nghĩ trong lòng, vì cô biết được cảm giác mất đi người thân là như thế nào. Cô không coi Hà Kỳ Lam chướng mắt, vì Hà Kỳ Lam không còn người thân, riêng cô vẫn còn em trai Lục Kiến Quân.

"Chị dâu"

Là giọng của Vương Quân. Lục Tuyết Kỳ thấy Hà Kỳ Lam phía trước quay đầu nhưng nhanh chóng quay đi. Cô đâm ra ý nghĩ kỳ lạ: Phải chăng Hà Kỳ Lam muốn làm chị dâu của Vương Quân, tức là vợ Vương Thiên?

"Chị dâu"

Tiếng kêu trong trẻo cùng tiếng đập tay lên vai khiến cô bừng tỉnh khỏi suy nghĩ. Nhìn Kỳ Lam hiền lành thế cơ mà. Không phải, không phải.

"Tiểu Quân, đứng lại!"

Vương Quân như phản xạ núp phía sau Lục Tuyết Kỳ, đôi mắt to tròn lém lỉnh nhìn Lục Kiến Quân đang ôm một đồng hồ chạy lại.

"Em có nhanh ra về không hả? Một lát anh còn bận việc."

Vương Quân nhìn Lục Kiến Quân bĩu môi:

"Bận việc hả? Hay bận với mấy cô em thư ký chân dài?"

"Cái con nhỏ này..."

Lục Kiến Quân vứt hết đồng hồ xuống rồi bẻ thốc Vương Quân lên mặc sự la hét của cô nhóc và sự ngạc nhiên của mấy cô nhân viên.

"Bye chị hai"

Lục Kiến Quân chào cô rồi vác của nợ về. Lục Tuyết Kỳ phì cười, hai đứa đã đính hôn hơn một tháng rồi vẫn chỉ chốc như vậy.

Cô ngó ngang dọc tìm kiếm, đôi mắt bỗng cay xè đi. Anh bình thân thử giấy cho Hà Kỳ Lam trước sự xuýt xoa của mấy cô nhân viên. Hà Kỳ Lam giống như một cô bạn gái nhỏ e thẹn đồ mặt. Lục Tuyết Kỳ quay đi, nước mắt đã rơi từ khi nào...

Ngoài đường mưa rơi, mưa làm cho ta trở nên u buồn. Với mưa, từng giọt nước mắt của ai lại rơi xuống. Có người điên cuồng phóng xe khắp nơi, có

người buồn bã khóc nức nở.

Kết...

Tiếng thắng xe chói tai, Lục Tuyết Kỳ tưởng chừng sắp ngã đi xuống đường lại có một vòng tay đỡ lấy rồi bế cô vào xe. Đôi mắt nặng trĩu không nghe lời chủ cứ dần nhắm chặt lại, cô ngã đi.

Bên kia đường, ai đó siết chặt tay tức giận rồi phóng xe với tốc độ khủng khiếp.

Giai điệu mưa buồn, nhạt nhẽo. Cô đau, anh không hay. Anh lo lắng, cô nào biết?

"Đội trưởng"

"Ra ngoài cô gọi tôi là tên được rồi."

Lục Tuyết Kỳ gạt đầu, đôi mắt trở nên buồn đến tê lương. Dương Vỹ nhìn cô dịu dàng nói:

"Thấy cô ngã trên đường nên tôi đưa cô về."

"Cám ơn anh"

Ngừng một hồi lâu, Lục Tuyết Kỳ cất giọng:

"Thôi tôi về đây."

Dương Vỹ ngăn, anh nói giờ đã khuya, vói lại cô đang sốt. Lục Tuyết Kỳ cãi bướng đòi về, anh đành chịu, chở cô về Vương gia.

"Cám ơn anh, tạm biệt."

Chiếc xe lao vút vào màn đêm, mưa chỉ còn lác đác, Lục Tuyết Kỳ vào nhà.

"Đi đâu giờ mới về?"

"Anh say rồi, về phòng đi."

Vương Thiên tức giận gạt bỏ những gì trên bàn ở phòng khách, đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ.

"Tôi hỏi em đi đâu?"

Lục Tuyết Kỳ mặc kệ sự giận dữ của Vương Thiên, cô nhỏ giọng nói.

"Bây giờ đã khuya, có gì mai chúng ta nói chuyện."

Lục Tuyết Kỳ quay bước đi nhưng đã bị một lực mạnh kéo lại. Anh đè cô xuống sofa, mạnh bạo chiếm lấy môi cô. Cô ra sức tránh né, anh càng dữ dội hơn.

"Gì đây?"

Anh khựng lại, ánh mắt nhìn cô như xuyên thấu. Cô ngốc nghếch nhìn theo ánh mắt của anh, chiếc áo somi nam lạ hoắc từ đâu ra, lúc tỉnh đến giờ cô đã mặc áo khoác nên coi không để ý. Cô nhìn anh ngáp ngừng:

"Em không biết."

"Em không biết? Nực cười, em đi theo hấn về nhà, rốt cuộc em làm gì hả?"

"Em ngất, Dương Vỹ đưa em về thôi."

"Về thôi? Thế còn chiếc áo em giải thích thế nào? Hấn ta chỉ ở một mình, hai người đã làm gì nhau mà em mặc đồ của hấn? Ngủ với nhau? Hay hơn thế nữa?"

Từng lời nói mỉa mai của anh như con dao cứa vào tim cô. Rất đau! Cô mím môi nhìn anh:

"Anh thôi đi. Anh có nghĩ đến em không mà anh tức giận trách em như vậy? Anh thấy Dương Vỹ đưa em về thì sao chứ? Tội em không làm gì hỏ thẹn cả. Rốt cuộc anh có tin em không? Hay Kỳ Lam về, một năm, anh đã hết yêu em?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Anh thật sự đã thay đổi...

Lục Tuyết Kỳ thức dậy, việc đầu tiên là nhìn vào chỗ bên cạnh. Trống vắng quá!

Tối hôm qua phòng khách của Vương gia thật náo nhiệt, phận người ở tốt nhất không xen vào. Một cô gái nước mắt đầm đìa nói chuyện với nét đứt quãng. Một người con trai lạnh lùng đập phá đồ đạc.

Cô về phòng khóc nức nở, còn anh qua phòng làm việc. Tối tối có ai kia lại mở cửa, nhìn căn phòng đối diện bất giác thờ dài. Cô định đi xuống nhà nhưng khựng chân chỗ cầu thang khi ở sofa là tiếng cười khúc khích. Cô lại về phòng và khóc.

Sáng, anh không ăn sáng, lạnh nhạt bước ra xe. Cô cũng bỏ bữa đến sở, khuôn mặt hốc hác thêm đôi mắt sưng mọng và thâm quầng...

Lục Tuyết Kỳ đến sở, Sở Tiểu Tuệ không thèm để ý cái mặt cau gắt của Dương Vỹ đang nhìn mình, tíu tít lại chỗ cô.

"Tuyết Kỳ, cô mặc áo ngực size mấy lận?"

Lục Tuyết Kỳ trợn mắt nhìn Sở Tiểu Tuệ, con nhỏ này càng ngày càng không biết xấu hổ gì cả.

"Chỉ?"

"Ngực cô nhỏ xíu, tôi hỏi để cho biết."

"Sao cô biết?"

"Tôi thấy".v

Nhìn cái mặt khó coi của Lục Tuyết Kỳ, Sở Tiểu Tuệ đành kể lại việc hôm qua...

"Vậy người mặc đồ cho tôi là cô?"

"Ừ"

Lục Tuyết Kỳ khẽ cười, dần cho Sở Tiểu Tuệ một trận. Cũng tại nhỏ mà cô đêm qua muốn hết nước mắt. Hừ

Lục Tuyết Kỳ hí ha hí hửng xin nghỉ ca trưa sớm, nhanh nhẹn về nhà làm bữa trưa đặc biệt.

Khay com trên tay cô rơi xuống đất, đôi mắt đã bắt đầu hoe đỏ. Cô vẫn đứng ở cửa nhìn đôi trai gái đang hôn nhau cuồng nhiệt trên bàn làm việc. Là anh...

Hà Kỳ Lam như biết được cô đang đứng ở cửa càng mạnh bạo hơn, bàn tay nhẹ nhàng luồn vào áo của Vương Thiên như muốn chứng tỏ điều gì đó. Lục Tuyết Kỳ thật sự đã mất hết bình tĩnh, cô xông vào chỗ hai người đang đắm chìm trong hạnh phúc kia.

"Vương Thiên"

Vương Thiên buông khỏi đôi môi Hà Kỳ Lam ra, nhưng không vội, tay anh còn đang đặt lên hông của Kỳ Lam. Lục Tuyết Kỳ ghen ngào:

"Anh có cần giải thích với em không?"

"Có cần thiết?"

Lục Tuyết Kỳ nghe anh hỏi vặn lại, đôi môi mím chặt lại đầy đau khổ. Cô không gào thét, không đánh hay khóc lóc gì nữa... Anh thay đổi rồi...

Lục Tuyết Kỳ như kẻ vô hồn bước đi trên đường tấp nập. Sao anh lại có thể thay đổi đến như thế? Trong anh cô còn quan trọng không?

Tiếng xe phanh gấp trước mặt cô, cô thấy trước mắt tối sầm lại, thân thể dần dần ngã xuống nền đường lạnh ngắt.

"Lục tiểu thư sức khỏe rất yếu, may mắn cái thai trong bụng vẫn giữ được. Người nhà nên chăm sóc tốt cho cô ấy..."

Nghe loáng thoáng nửa tỉnh nửa mơ, cô từ từ mở mắt, mùi thuốc sát trùng ập vào mũi cô.

"Tiểu thư"

Giọng nói của Trịnh Vy vang lên dịu dàng, cô chỉ nhìn Trịnh Vy mà chẳng trả lời, đôi mắt nhìn về đằng cửa sổ kia.

"Tuyệt Kỳ, cô làm sao vậy hả? Cô không tốt cho mình cũng phải biết tốt cho con cô chứ?"

Sở Tiểu Tuệ nhìn cô hơi giận, cô sờ bụng. Giọt máu của anh đang trong bụng cô, phải rồi, anh chỉ giận chuyện hôm qua thôi, nhất định anh sẽ thay đổi...

"Trịnh Vy, em muốn về nhà."

Trịnh Vy gật đầu, đi cùng Lăng Vũ làm giấy xuất viện cho cô.

Lục Tuyệt Kỳ không muốn cho ai biết chuyện giữa cô và anh nên đuổi khéo họ về. Trịnh Vy và Lăng Vũ thì chịu, hai người còn đi chụp hình cưới. Riêng Sở Tiểu Tuệ cứ nằng nặc đòi theo, cô thấy nhỏ bình thường ngốc nghếch như thế nên cũng xuôi, nhưng thật sự không phải vậy...

"Bà chủ về rồi"

Tô Uyển nhìn cô cười, nhanh nhẹn lấy nước cho cô và Sở Tiểu Tuệ.

"Tô Uyển, Vương Thiên đâu?"

"Trên phòng ấy"

Tô Uyển đáp cộc lốc rồi lùi vào trong bếp. Lục Tuyệt Kỳ không để ý cho lắm, tính tình Tô Uyển thất thường mura nắng không giống ai, cô cũng không để tâm.

Cánh cửa phòng hé mở, đôi trai gái kia đang vui vẻ trên giường không để ý. Lục Tuyệt Kỳ chỉ đứng im khiến Sở Tiểu Tuệ tức giận thay cô:

"Hai người đang làm cái gì vậy hả?"

Wang Tian quay đầu về phía cô, đôi môi nhếch lên khinh bỉ:

"Về rồi sao? Cô đứng đấy làm gì? Phiền đi ra, nhưng nếu thích cô có thể làm cùng chúng tôi."

"Thằng khốn"

Lục Tuyệt Kỳ giữ Sở Tiểu Tuệ đang định nhào đến đánh anh, khuôn mặt thêm vô hồn quay đi.

"Giấy ly hôn tôi đã ký, cô đến gặp luật sư mà lấy."

"Đồ máu lạnh, mày có biết Tuyệt Kỳ đang... um"

Lục Tuyệt Kỳ lấy tay bịt miệng Sở Tiểu Tuệ, cô trừng mắt kéo nhỏ ra ngoài.

"Anh thay đổi thật rồi..."

Cánh cửa phòng đóng lại, Vương Thiên buông Hà Kỳ Lam ra, đôi mắt nhiều cảm xúc nhìn vào không gian. Với cô, anh có yêu, có thương, nhưng cũng là ghét, và hận...

"Bang chủ, anh có thể dừng lại?"

"Không bao giờ, năm ấy, tôi sẽ không thể nào quên..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Kết thúc cho một bắt đầu

"Trịnh Vy, chị xinh đẹp thật!"

Sở Tiểu Tuệ nhìn Trịnh Vy đứng trước gương mà xuýt xoa.

"Trịnh Vy, chúc mừng chị."

Trịnh Vy nhìn khuôn mặt gương gao của Lục Tuyết Kỳ mà lo lắng:

"Tiểu thư, cô cứ như vậy không tốt cho đứa bé đâu."

Lục Tuyết Kỳ sờ lên bụng của mình, đôi mắt u buồn nhìn hướng khác. Đứa bé sao?

*

"Lăng Vũ, anh phải chăm sóc tốt cho chị ấy đây."

"Cô lo cho cô thì tốt hơn kia."

Lục Tuyết Kỳ cười nhẹ nhìn Lăng Vũ và Trịnh Vy, họ thật là hạnh phúc.

"Tiểu thư, cô ngồi đây chúng tôi đi qua bên này một lát."

"Vâng, mà chị đừng gọi em là tiểu thư nữa."

Trịnh Vy chỉ gạt đầu nhẹ rồi khoác tay Lăng Vũ đi khuất.

*

Trịnh Vy đi một lát, Lục Tuyết Kỳ cũng ra ngoài, không khí bên trong thật náo nhiệt nhưng nó khiến cô thấy thật ồn ào.

Đôi mắt đen láy nhìn về chỗ khuất kia, khóe mắt cô lại thấy cay xè. Hai con người đang ôm hôn nhau cuồng nhiệt, còn một người lại đứng cô đơn và lẻ loi một mình.

"Đừng nhìn nữa"

Một cái ôm, môi khẽ chạm môi, Lục Tuyết Kỳ mở to mắt, một giọt lệ khẽ rơi xuống, mặn chát.

Ở phía xa, một người con gái lại cố kìm nén những viên pha lê lại đang rơi.

"Tiểu Tuệ"

Sở Tiểu Tuệ nhìn Trịnh Vy, nhỏ khẽ gạt nước mắt:

"Em không sao, miễn Tuyết Kỳ hạnh phúc. Cái mạng của em là bà chủ cứu, bà chủ đã nhờ em bảo vệ và chăm sóc cho cô ấy. Cô ấy vui... em cũng vui..."

*

"Cô đến đây có việc gì?"

"Lấy đồ xong tôi sẽ đi ngay"

Lục Tuyết Kỳ nhìn Vương Thiên đang ôm ấp Hà Kỳ Lam ở sofa mà hững hờ đáp rồi lên phòng dọn đồ.

Căn phòng lạnh lẽo đến đáng sợ, tấm màn cũng được kéo che khuất ánh sáng bên ngoài lại. Lục Tuyết Kỳ hai tay lấy đồ nhét vào vali nhưng tâm trí lại ở đâu đâu. Những giây phút ngọt ngào tại căn phòng này lại làm nước mắt cô rơi. Lần đầu cô gặp anh tại đây, lần anh nói yêu cô và cũng chính căn phòng này khiến cuộc sống màu hồng ấy biến mất...

Giọng nói mĩa mai của anh làm đứt ngang dòng suy nghĩ của cô:

"Đương phu nhân nhanh tay dọn, tôi và VỢ tôi còn nghỉ ngơi"

Anh cố tình nhấn mạnh từ vợ khiến cô thêm đau lòng. Từ giấy li hôn còn chưa ký vậy anh đã công khai Hà Kỳ Lam là vợ sao?

"Rốt cuộc từ trước đến giờ anh xem tôi là gì hả? Anh đã làm tôi đau như thế nào anh biết không?"

Câu hỏi dường như sẽ không có câu trả lời, cô chỉ tự hỏi nhỏ thế thôi nhưng anh nghe được. Cô kéo vali nhẹ nhàng bước qua anh, nhưng bàn tay anh thô bạo nắm lấy tay cô đè cô sát vào tường.

"Trước giờ đối với tôi cô là kẻ thù, tôi rất hận gia đình cô, và kẻ cả cô"

Cô nhìn anh hơi nghiêng đầu như hỏi tại sao, anh nhếch mép:

"Ngay từ đầu tôi đã không có tình cảm với cô, mục đích của tôi chỉ để trả thù. Ba cô đáng chết, mẹ cô cũng đáng chết và kẻ cả cô"

"Anh im đi"

Anh buông tay cô ra, nhanh tay bóp chặt vào cổ cô, giọng nói như của một con quỷ dữ:

"Ba mẹ tôi vì tin ba mẹ cô mới chết đi. Bạn bè? Thật nực cười, ba mẹ cô vì tham lam mà nhẫn tâm hại bạn thân của mình, và cũng chính là người giúp đỡ họ lúc khó khăn. 15 tuổi chứng kiến cái chết đầy đau đớn của họ, cô biết cảm giác của tôi không? Cô thường hỏi vết sẹo trên ngực tôi đâu mà có, cũng chính mà mẹ cô ban tặng đấy"

"Mẹ anh đã mất sớm rồi mà, và... mẹ tôi cũng rất thương anh... quan hệ của hai người được coi là rất tốt..."

"Rất tốt? Không ai tốt với ai cả. Bà ta chỉ coi tôi như một chó thôi. Còn mẹ tôi mất sớm ư? Cô tin lời Tô Uyên?"

Cô không đáp lại lời anh, từng kí ức lúc ba cô mất đến khi gặp anh như một cuốn phim qua chậm trong đầu cô. Ba mẹ cô... họ độc ác vậy sao?

"Lục Tuyết Kỳ, tôi từng nghĩ sẽ gạt bỏ tất cả để sống cùng cô, nhưng mỗi lần cô nhìn tôi, thì đôi mắt ấy lại thôi thúc tôi trả thù hơn."

"Vậy anh giết tôi đi, bây giờ chính là cơ hội của anh. Nếu anh không giết tôi, chắc chắn sẽ có một ngày tôi quay lại để giết anh"

Bàn tay anh siết chặt cổ cô, đôi mắt hằn đỏ cả lên. Cô khẽ cười mà nhắm mắt. Đã có kết thúc.

"Đi đi, biến khỏi mắt tôi"

Cảm nhận mình đã vụt khỏi tay thần chết, cô mờ mắt nhìn anh, đôi môi mấp máy đầy hận thù.

"Vương Thiên, hôm nay anh không ra tay, chắc chắn anh sẽ hối hận"

*

Trời mưa tầm tã như khóc thương cho ai, một trái tim nhưng hai hướng rẽ. Trả thù hay tha thứ? Giữa anh và cô là kẻ thù từ trước vạch xuất phát, đích đến có liệu là hạnh phúc hay là nỗi đau. Cô không thể nào tin vào sự thật ấy cả. Tình yêu, là anh đã gạt cô từ đầu, tất cả do anh sắp đặt, nhưng cô vẫn yêu sâu đậm người ấy. Phải làm sao, cả cái chết của ba mẹ cô, chẳng lẽ cô sẽ là người con bất hiếu?

*

Cô cầm chặt tay lái, chiếc siêu xe hướng về người con trai trước mặt. Lục Tuyết Kỳ tăng tốc, Vương Thiên vẫn đứng đấy. Qua màn mưa, cô vẫn thấy được khuôn mặt như thiên sứ của anh. Anh cho cô cơ hội để trả thù sao? Có lẽ là hải lòng mới đứng nhưng sau tim cô đau nhói thế này.

"Nếu có thể, em mong kết thúc này sẽ là mọi bắt đầu..."

Cô khẽ cười rẽ tay lái sang bên khác. Người ta chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, mắt cô dần nhắm nghiền...

Trời mưa to hơn nữa, sấm chớp sáng cả một vùng trời. Con mưa như trĩu nặng xuống đường, anh đứng đó bất động. Cùng với những hạt mưa, từng giọt nước mắt anh rơi. Lần đầu tiên anh rơi nước mắt... là vì cô...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tất cả là khởi đầu

3 năm sau...

3 năm dường như là khoảng thời gian thích hợp nhất để quên đi một điều gì đó. Một cuộc sống khác, một con người khác, và dường như một tương lai có thể khác. Nhưng mọi việc nếu ở quá khứ vẫn còn đọng lại, với trái tim giằng xé liệu có thể thay đổi không?

New York

Một người con gái xinh đẹp điểm lệ đang cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp. Đôi mắt cô nhắm nghiền như không muốn thức dậy, vẫn muốn sống trong giấc mộng ấy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, mặc kệ, cô vẫn ngủ ngon lành. Tiếng chuông vang lên hồi thứ 3, cô quơ tay lấy chiếc điện thoại đưa gần tai.

"Đưa nào rảnh rồi cứ điện bà mãi thế?"

"..."

"Ok"

Gác máy, Lục Tuyết Kỳ từ từ mở mắt. Nhìn vào khoảng hư không mà đầu óc đầu đầu. Trong phút chốc hình ảnh người con trai với khuôn mặt lạnh lùng ấy ùa về.

3 năm trước, lúc cô bẽ lá, cô đã vĩnh viễn mất đi đứa con nhỏ bé. Anh không hay biết gì cả, những người xung quanh đưa cô vào viện. 5 tháng trời cô phải gầy gù giữa ranh giới sống và chết, còn anh đang ở đâu? Không một lần gặp lại hay cú điện thoại. Cô vẫn hay tự hỏi anh đã làm gì vào thời gian ấy, nhưng vẫn không có câu trả lời. Đang hạnh phúc bên Hà Kỳ Lam và niềm vui khi cô bị trả giá? Lúc cô tỉnh dậy, cô mong người đầu tiên cô nhìn thấy sẽ là anh, nhưng không phải. Bác sĩ nói cô mất trí nhớ, cô chỉ cười ngây ngô mà nghe. Thật ra cô vẫn còn nhớ chứ, nhớ nhiều lắm, nhất là những thứ về anh.

Phải chăng bác sĩ đoán sai hay là kí ức về anh thật sâu đậm? Hồi phục, cô xin thôi việc, một mình sang Mỹ sống, tập đoàn cũng giao lại cậu em trai. Tất cả những thứ gì liên quan đến anh, cô đều vứt bỏ. Phải nói tình yêu với anh vẫn còn ở đó hay chữ thù vẫn giữ nguyên mà cô không thể quên anh. 3 năm, thật sự cô vẫn còn thương anh rất nhiều...

*

Trung Quốc

Vương Thiên một mình ngã về phía sau, chiếc ghế dường như nhỏ bé không đủ để anh tựa vào. Anh đang nghĩ về cô, về người anh thương. 3 năm, anh vui đầu vào công việc để mong quên đi người con gái ấy, nhưng mọi việc không dễ dàng. Anh nhớ cô, nhớ rất nhiều về cô là khác. Anh biết cô đang ở đâu, mọi chuyện về cô trong 3 năm qua anh đều biết. Anh rất muốn gặp cô, muốn ôm cô vào lòng và nhẹ nhàng xoa đầu. Nhưng anh không thể, vì anh nợ cô, nợ cô rất nhiều thứ, anh nợ tình cảm của cô và nợ cả sự căm thù của cô...

Ngày ấy, anh là người đưa cô vào viện, một mình anh lặng lẽ ngồi chờ cô trong phòng cấp cứu. Anh nghe bác sĩ thông báo tình hình, anh chết lặng. Cô có thai, ngày anh biết trong cô mang giọt máu của mình cũng là lúc anh mất đi cô, mất đi đứa nhỏ chưa chào đời. Bàn thần nắm tay cô ngồi bên giường, anh nhìn cô rồi lại khóc. Anh đáng chết, là anh đã hại cô. Trước hai ngày cô tỉnh, anh kêu người cho Sở Tiểu Tuệ hay, anh đã rời đi. Anh tránh xa khỏi cuộc sống cô từ ấy, nhưng lí trí và cả trái tim anh vẫn giành cho cô đến giờ...

*

Chiếc kính mát từ từ kéo xuống, gương mặt xinh đẹp hoàn hảo kia làm cho biết bao người ở sân bay trầm trồ khen ngợi. Lục Tuyết Kỳ lấy tay nghe điện thoại, đôi môi bỗng mở nụ cười quyến rũ mê người. Cô gác máy, đôi mắt trùng xuống buồn bã khác xa nụ cười khi nãy. Mưa rơi nặng hạt, cô thở dài, mỗi khi mưa cô lại nghĩ đến anh, về cái ngày định mệnh ấy...

"Á, chạy gì mà không nhìn đường vậy hả, ướt tôi hết rồi này"

"Xin lỗi"

Chiếc siêu xe chạy vụt đi, Lục Tuyết Kỳ nhìn theo muốn nổ cả mắt. Xin lỗi rồi chạy đi thôi sao, ít nhất phải hỏi cô có sao không chứ? Thật là xui xẻo!

"Tuyết Kỳ"

"Tuyết Kỳ"

Cô quay người, khuôn mặt cau có nhìn Sở Tiểu Tuệ và Trịnh Vy.

"Sao bà ướt hết vậy?"

"Đừng nhắc nữa, nhắc đến là bực rồi. Thôi chúng ta về nhà đi"

Sở Tiểu Tuệ nhìn Lục Tuyết Kỳ cười trừ, 3 năm tính tình vẫn y như con nít. Đúng là người ta bảo giang sơn khó đổi bản tính khó dời!!!

*

"Ông chủ, xin lỗi thôi có kỳ lắm không?"

"Nói nhiều"

Người lái xe im lặng, trời mưa mà ông đổ mồ hôi rất nhiều. Lệnh của ông chủ không thể cãi, dù đúng hay sai...

Vương Thiên khẽ cười khiến người lái xe nhìn anh mà trở cả mắt. Nụ cười của anh suốt 3 năm qua sao...

"Tập trung lái xe"

"V... Vâng"

Anh nhìn ra ngoài trời, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc khó tả. Là cô, người ấy chính là cô. Dù chỉ nghe giọng nói thôi nhưng anh chắc chắn được người đó là cô, là Lục Tuyết Kỳ bao năm anh nhớ về. Anh chợt sững người lại, cô đã về, lòng anh bỗng lắng lên niềm lo lắng vô hạn. Anh sẽ đối mặt với cô như thế nào? Cô sẽ tha thứ cho anh không? Và hơn thế, cô còn yêu anh không?... Tất cả, tất cả sẽ là một khởi đầu mới...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Của Boss Là Cảnh sát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.